

avgust 2016

Atlantik 2016

Čile

1. avgust 2016, ponedeljek

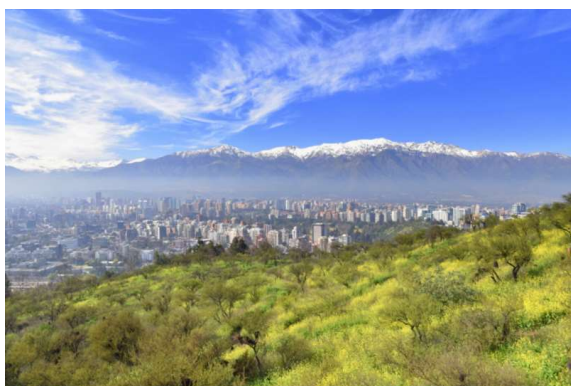
Santiago

Odločiva se za izlet na Valle Nevado, smučišče na zahodnih pobočjih Andov, ki se lepo vidi iz Santiaga. Tukajšnja inkarnacija Krvavca. Pa ne prideva daleč. V lepem sončnem vremenu mi policaji na kontrolni točki na začetku ceste prijazno povedo, da so verige obvezne in da jih lahko rentam v kiosku malo nižje. Ampak, rentaši hočejo za to 15 evrov in meni se zdi plačevanje take vstopnice piratsko dejanje. Itak, verig danes ne potrebujem, vračava se čez uro ali dve. V nobenem primeru pa jih ne bi montiral, raje bi se obrnil in odpeljal nazaj.

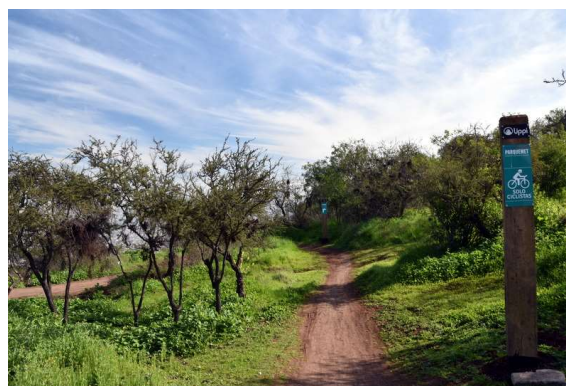
Rezultat je plan B, namesto na sneg, bova naredila izlet na hrib nad Santiagom. Malo se sprehodiva in ogledava okolico. Razgled je lep, piše v turističnih brošurah. In tako vsa vzhičena gledava stolpnice v smogu. In kondorja v zraku, ali karkoli že je bil ogromen ptič. Midva sva se pripeljala z avtom, lahko bi se tudi z žičnico ali pa gorsko železnico. Večina jih je prisopihala s kolesom. No, čisto na vrh gre le peš. Po dobrih dvesto stopnicah pricapljava do kipa. Ja, tudi Santiago ima na vrhu hriba kip, le da je tu namesto Kristusa postavljena njegova mati. Končno vsaj malo izvirnosti.

Še na centralni trg, Plaza de Armas, se zapeljeva, pogledava pošto (Vesna del s poštnimi uradniki, jaz del z poštnim muzejem), žive kipe pred katedralo, pokukava še sem in tja in ogled mesta se počasi bliža koncu.

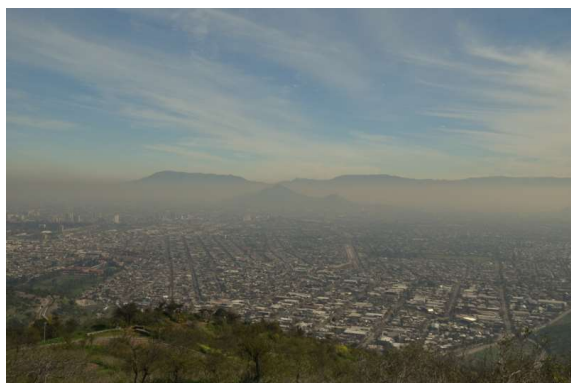
Sledi logistika. Odpeljeva se na letališče vrniti avto. Od tam shuttle na departure hall, lift na arrival hall in avtobus do centrale avtobusne postaje. Sprehod iz domačega na mednarodni terminal, kjer kupiva karte za v Argentino. Sledi še testiranje metroja in po prestopu sva v hotelu, kjer se začne mukotrpno iskanje hotela za jutri. Ali so razlupani (kar se da izluščiti šele iz branja komentarjev gostov in to je sila zamudno), ali so na periferiji, ali nimajo zajtrka ali so pa dragi (kar spet ni lahko ugotoviti, ker cene niso enostavno primerljive).

pogled na Santiago - v dolini nimaš občutka, da je toliko smoga

v parku imajo kolesarji označene proge

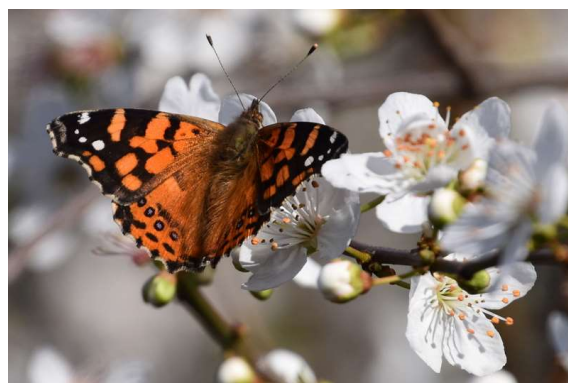
smog je zasenčil okoliške hribe

...a mi je vseeno uspelo najti / narediti fotografijo smučišča do katerega nisva mogla priti

najvišjo stolpnica, ki je višja od razgledne točke je videti z vseh koncev Santiaga

tukaj je sedaj tako kot pri nas v zgodnji pomladi...počasi se nekatera drevesa prebujajo, metuljčki pa letajo od cveta do cveta

pogled na Santiago z vznožja Marije

prižiganje sveč kar zunaj, obešanje spominkov, lističev ipd v spomin...

...pa križ pa Santiago pa sneg

živ kip pred katedralo

toliko ljudi na kupu kot jih je bilo pa tukaj na Plazi de Armas.... ni čudno, da je bilo toliko policije vsepovsod

Atlantik 2016

Argentina

2. avgust 2016, torek

Santiago - Medoza

Logistika se nadaljuje. Ampak. Če je bila včeraj zgledna, je danes v stilu "seconds to disaster". Do zajtrka je v redu. Potem portir kliče taksi, vendar je čakalna doba vseh klicanih firm taka, da naju poberejo, ko je bus že zdavnaj na poti. Plan B. Ustaviva taksi na cesti. Pa spet ne gre, vsi so zasedeni. Plan C. Greva na metro. Vendar. Vlak pripelje in se odpelje, nobenega novega potnika ne pobere, ker je poln. Šele na četrtega se uspeva stlačiti. In še to tako, da naju sprevodnik na peronu tlači v vagon. Še dobro, da smo na najboljšem metroju vseh Amerik. Če bi bili v Indiji, bi naju s kufri vred tlačil na streho. In potem je treba še prestopiti in že v naprej si jasno predstavlja, kako bo to izgledalo. Ura je panika, ko izstopiva. Jasno, na napačni postaji. Karti čitaj (in ker sva to zamočila), seljaka pitaj. Plan D. Nadaljujeva peš dve železniški postaji. Skoraj tečeva, ko vlečeva potovalki za sabo, pa vem, da ni šans da prideva do časa. Z deset minut zamude le prispeva. Avtobusa ni več. Plan E. Greva na naslednjega, bi pa vseeno bilo fino, če dobiva denarčke nazaj. Bi šlo? Si, si, espera un momento - potem pa ne razumeva več. Poiščeva prevajalca in razloži, da naj vejtava-un-moment, da pa ostalega tudi on ne razume (no, razume špansko, ne pa vsebine). In čakava in po uri čakanja naju mojster pokliče in da nove karte za čez pol ure. Doplačilo en evro za administrativne stroške. Fer. No, bi bilo fer, če bi to povedal tako, da bi ga Vesna razumela. Desetkrat več mu je plačala. Letiva na bus, se usedeva in ugotoviva napako. Ok, si misliiva, saj je bila najina krivda, da sva zamudila, lahko bi bila ob celotno vozovnico. In ko tako razpravljava, prisopiha prodajalec kart z razliko denarja, nekaj čeblija (izgleda kot opravičevanje, čeprav res ni bil on nič kriv). Izredno lepa gesta! In trenutek zatem se odpeljemo...

Pot od Santiaga do Mendoze vodi po odštekanih dolinah s kamninami vseh možnih in nemožnih barv, pobarvanih še s snežno belo barvo. Po dolini pa tečejo soča-like ledeniške reke. Peljemo se pod sedežnicami Parilla na čilenski strani in kar nekaj vlečnicami na argentinski. Vmes je tunel na višini okoli 3200 metrov nad morjem. In poleg je Ancocagua, ki je s svojimi 6960 metri najvišji vrh na svetu ("naj" seveda, a s podnapisom: izven Himalaje). Nisem vedel, sedaj vem: vse kar se dviga nad sedem tisoč metrov je v Himalaji.

Med Čilom in Argentino je tudi meja, kjer se malo načakamo. Po uri in pol smo na vrsti. Naš avtobus. Najprej je na vrsti mamica z dojenčkom - aha švercemo otroke, vse je treba preveriti. Potem je punca brez enega listka - aha, ilegalna priseljenka, spet preverjanje v zakulisju. Slediva midva s slabo narejenima (slabo zlepljenima) potnima listoma - aha, ukradeni potni listi in komisijsko pregledovanje tako Čilencev, kot Argentinecev (meja je narejena tako, da v isti hiški, en poleg drugega, sedita uradnika obeh držav). Vsak od teh treh primerov je vzel četrto ure in vsak se je na koncu končal v redu. Policaji danes še ne bodo dobili priznanja za zasluge narodu. Potem so obupali. Ostali del avtobusa je bil obdelan v desetih minutah.

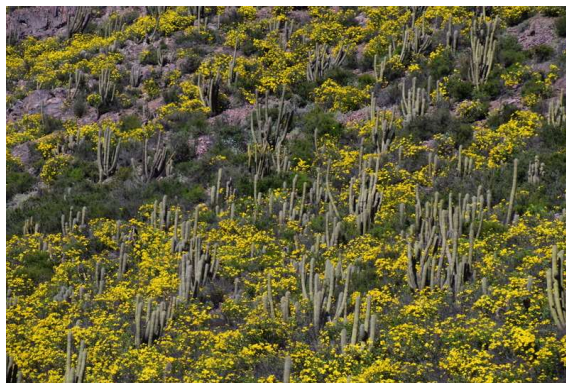
Argentina, prvi vtis: daleč od čistoče Čila, promet bolj kaotičen, hiše slabše. Naju pa preseneti hotelir z odličnim znanjem angleščine. In prijaznostjo. Pove, kje lahko narediva clear-in s telekomunikacijci, kje lahko kupiva električni adapter (Argentina ima take, kot jih ima Avstralija) in kje se dobro je in pije. Prvi dve nalogi nama ne uspeta. Adapterja ne najdeva, fant na Clarotu se pa krepko uro trudi (in še pol ure po zaprtju trgovine), pa ne uspe vnesti pravega APN. Hic! Le zakaj, se to dogaja skoraj pri vsakem operaterju na svetu?

Večerja je končno kot se šika. Prvič odkar sva zapustila Namibijo jeva dobro meso (jaz) in odlično meso (Vesna). In prvič na jedilniku vidim napis 600g. Le cene za hrano niso ravno sindikalne, je pa zato dobro vino smešno poceni. Naročiva hišno vino, ki stane manj kot krompir, priloga k mesu (ki se naroča posebej). Malo s strahom ga poskusim, a buteljka

lokalnega Malbec-Shyraza je čisto spodobna, boljša kot katero koli slovensko hišno vino, kar jih poznam. Vivino ga oceni s 3,6. Pri ceni 4 evre (v upmarket restavraciji) je to zelo dobro razmerje med ceno in kakovostjo. Tako poceni ni bilo niti v Južni Afriki. Malo tudi poklepetava z dvema brazilskima poslovnežema pri sosednji mizi. Tekoče govorita angleško in eden od njiju takoj iz žepa potegne telefon in ob fotografijah razloži, da je Ljubljana eno lepših mest, kjer je bil do sedaj. Se strinjam.

jutro se je začelo slabo...ko pa smo se odpeljali, je narava pokazala vse svoje čare

kaktusi med cvetočimi rožami

vedno višje smo šli, vedno več snega je bilo

zadnje čilensko smučišče pred argentinsko mejo je kar vleklo, da bi si smučke pripel

smučarjev ni bilo videti veliko

ne vem kaj so te zasute s snegom stavbe, imajo pa še čilensko zastavo

preve argentinske oštarije za mejo; ta na fotki ima le stezo do vhoda

visoko med hribi smo se vozili

barve kamnin res nore....gorske čiste reke

en pogled je bil lepši od drugega-vredno je bilo iti z avtobusom iz Santiaga do Medoze, saj sva na ta način videla zelo lep predel tako Čila kot Argentine in se nama ni potrebno extra peljati na izlet na ta konec

ogromno mostov je bilo videti in zapuščena železnica, tuneli ...

v Uspalatti so menda snemali film sedem let v Tibetu zaradi podobnosti pokrajine

3. avgust 2016, sreda

Mendoza

Najprej je na sporedu nadaljevanje clear-in procedure pri operaterjih mobilne telefonije. Claro central v minutki naredi tisto, kar se je Claro normal včeraj trudil narediti uro in pol. Hja, saj je objektivno za minutko ali dve dela. Če znaš. Ok, en telefon je pod streho, še drugega pošlihtava in sva zmagala. Vendar. Obredeva tri Movistare, dva Personal in dva Clarota, pa nikjer ne najdeva nikogar, ki bi že kdaj v življenju slišal za APN. Saj ni res, pa je! Res so neverjetni ti prodajalci megle po celem svetu. Ko obupava, zavijeva v Claro central, po dveh minutah sva na vrsti (drugje je bil čakalni čas tipično izražen v urah) in v naslednjih dveh minutah je operativen še drugi telefon. Voila! Je pa pri vseh operaterjih isti problem. Dovoljena količina podatkov na dan je med 30 in 50 MB. Potem ti net enostavno odklopijo. Kamena doba!

Še clear-in z bankami. Spet se zaplete. No, ne ravno zaplete, ampak podraži. Neverjetnih 5% provizije si vzamejo za gotovino, ki jo itak talajo v drobižu. Preverim morda deset bank in povsod ista pesem. Očitno je veriga bankomatov monopolna. Banana republika!

Drugi vtis je tako še bolj negativen, kot prvi. Tole je dežela, ki je bistveno predraga za tisto, kar nudi. Pa tudi precej bolj neurejena in razlupana je, kot Čile. No, pa dovolj jamranja. Po kosilu je čas za turizem. Usedeva se na sonček in kafetkava in po netu iščeva lokacijo Slovenskega trga z lipo, ki baje obstaja v Mendozi. Pa ga ne najdeva. Ne bodi len, pokliče Vesna častnega konzula za nasvet. In ga dobi. In se odpraviva tja, kjer naj bi ta trg bil. In ga tudi najdeva. Lipe ni več, se je posušila, nove pa niso posadili. Je pa zato tam tabla v slovenščini in slovenski grb. In kozolec in klopca, preluknjana s srčki. Seveda brez ježuškove mamice s podnapisom v slovenščini tudi ne gre. Foto sešn in potem dalje. Dan je lep in sprehod prijeten.

Direktnega leta za Bariloče ni, zato kupiva avtobusne karte v prvem razredu (upam, da spet ne zamudiva busa in da se bo dalo dobro spati). Pa nazaj v hotel s taksijem, delo kliče. Tretjič se peljeva in tretjič je podobno. Taksistu z ogledala binglja verižica s križem. Ovinke polaga, da se kar praši in pešci skačejo izpred avta. Kreten! Če on misli, da ga bo oni križ obvaroval pred karambolom, naj kar misli. Jaz ne delim njegovega mišljenja. Prečkanje ceste je tako prepuščeno iznajdljivosti šibkejših udeležencev prometa. Semaforji za pešce itak praktično ne obstajajo, če pa že so, jih pa nihče ne upošteva. Niti pešci, niti vozniki. Kako drugače je tu, kot v Čilu! Da bo slika o peš prometu popolna, naj dodam, da so sredi pločnikov povsem običajne neoznačene meter-ali-toliko globoke in široke luknje. Če slučajno stopiš vanjo, v najboljšem primeru končaš polomljen na urgenci, v malo slabšem pa na britofu. Na srečo jih je toliko, da ne morejo presenetiti. Vsi pešci ves čas gledajo pod noge.

oh, kako lepo videti po dolgem času spet mačehe, trobentice tudi tukaj mačehe sadijo na grobove

rokerji so veselo igrali pred trgovino za prostovoljne prispevke

center Mendoze

v ulici, ki je zaprta za promet veliko restavracij, slaščičarn, kafetarij in prav prijetno je bilo posedeti na sončku, danes je bilo tam okoli 17-18C

Plaza Italia

Plaza Independencia-zvečer so vodometi pod žarometi in je veliko lepše videti kot čez dan

argentinsko pivo

v mestu imajo tudi tramvaj

končno našla slovenski trg v Mendozi

slovenski trg je majhen, pa saj je tudi Slovenija majhna ...ampak vse kar imajo veliki imajo tudi mali :)

pa še kozolec je postavljen

...če bi znala špansko, bi vedela kako se reče temu našemu trgu.... google mi pravi, da je plazoleta majhen kvadrat in le kako naj to povežem s slovenskim trgom, ki

ga nikoli prej nisem videla?

4. avgust 2016, četrtek

Mendoza

Vesna se zjutraj zmeni za ogled sodarne. Toliko vinskih kleti in destilarn sva že videla v svojem življenju, pa še nobene sodarne. Dodatno nam je zanimiva tudi zato, ker tamkajšnji Argentinci govorijo dva jezika, špansko in slovensko. Torej se bomo z lahkoto sporazumeli. Ogled je na sporedu popoldan.

Pred tem se še sprehodiva po mestu in sedeva na kosilo. Po nekaj preverjanjih hostarij končava v tisti, kjer sva bila že dva dni nazaj. Preverjena je. Vesna naroči enako, jaz tisto, kar sem takrat videl pri Brazilcu za sosednjo mizo. Včasih je pametno poslušat pametnejše od sebe. Jem odlično. Meso. Odlično meso!

Ob dveh popoldan naju pobere g. Miha Bajda, zapeljemo se do njegove tovarne, si jo ogledamo in dostavi naju nazaj v hotel. Vmes pa veliko in prijetno klepetamo. Učitelj slovenščine v prostem času in podjetnik v službi, vzgaja svoje tri otroke striktno dvojezično. Doma je slovenščina edini jezik komunikacije.

Ob mraku pa na bus. Bariloče vabi. Manjana...

Tonetov zrezek za kosilo, težak zgolj 600 gramov

show room v tovarni Bajda kjer izdelujejo, predelujejo sode in parket

bilo je videti veliko sodov

glavni sodar pri delu

ogromen evkaliptus na razrezu

sodi pripravljeni za prevoz

stare whisky sode včasih predelajo tudi v parket

pri enem od parkov so bile barvne ploščice

5. avgust 2016, petek

Mendoza - Neuquen - Bariloche

V protifazi sva. Če midva zamudiva, avtobus odpelje na minuto natančno. Če sva točna, ima avtobus zamudo. Oba današnja odpeljeta z več kot pol ure zamude (midva sva bila v Santiagu prepozna vsega deset minut, hic!). No, nočna vožnja v prvem razredu mine brez težav. Najprej nama stevardesa zavrti pravljičo za lahko noč, novokomponovano Trnuljčico. Kot se spodobi ob pravljiči zaspiva. In kot se spodobi, naju ob enajstih zvečer zbudi in postreže z večerjo. To je verjetno v skladu z lokalnimi običaji, kjer se gostilne za večerje napolnijo šele ob desetih zvečer. Za večerjo je ob hrani vino (v neomejenih količinah) in kot digestiv še whiskey (verjetno bi se tudi dalo zmeniti za repete). Na avtobusu. Med vožnjo. Lepo! To je bil "nočni let" iz Mendoza v Neuquen. "Connection" za Bariloche je dolg vsega nekaj ur, standard pa podoben. In kako je že s to zadevo na Adrii, kjer po novem zaradi bolj poštenega odnosa do potnikov, prtljago računajo ekstra? Do sedaj, ko niso bili pošteni, je bila zastoj. Hmmm...

Če za prvi del poti ne vem kaj dosti povedati (bila je noč, pa še spal sem), je drugi del na začetku precej nezanimiva polpuščava, zadnjih nekaj deset kilometrov pa poraščena pokrajina ob precej velikih (umetnih) jezerih. Čisto spodobno,

spominja na kanadsko Skalno gorovje. Bariloche pa spet ni kaj posebnega. Razen nekaj komentarjev v stilu "brez veze", ga vsi hvalijo. Pa ne vidim zakaj. Povprečen letoviški kraj z nekaj sto hoteli in ustreznim številom restavracij ter trgovin. Po svojem šarmu ne dosega čilenskih objezerskih letovišč, kaj šele, da bi ga primerjal z Evropo. Le meso je boljše kot na drugi strani meje. In boljše kot v večini sveta. Itak. No, ogled je bil dolg dobro uro, pa še dež naju je ujel po večerji. Morda se vtis jutri popravi.

Če se že skoraj patološko bojim mraza ponoči, naju hotel preseneti s toploto. Končno spet en normalno ogrevan hotel! Morda celo preveč in morda bo sredi zime v hribih potrebno spati pri odprtem oknu. Ampak, to so sladke težave...

zimsko malce dolgočasna pokrajina naju je spremljala skoraj cel dan

potem pa se je pojavilo jezero...

...zasneženi hribi...

...umetno posajeni gozdovi ...

...živih barv grmi

...tako, da je bilo prav zanimivo gledati okolico...

...opaziš na skali dvoje oči, usta in malo polomljen nos?

...pa tudi barve kamnin so večkrat rdečkaste

6. avgust 2016, sobota

Bariloche

Do jutra se nekako prebija pri odprtem oknu. Res je vroče v hotelu. Kasneje ugotovim, da so tudi vsi lokali dobro ogrevani. Kje že so časi, ko je picopek za krušno pečjo stal oblečen v bundo? Kljub temu, da je okoli ničle in da pošteno vleče ter od časa do časa celo kaj belega ali vsaj mokrega prileti z neba, sploh ni tako hladno, da se ne bi dalo zdržati v najinih, za trope narejenih, oblačilih. Jasno, ko pa se lahko skrijem na toplo ravno kadar in kjer mi paše.

Je pa križ z Argentino. Vsaj pri meni. Nič ni toliko zanimivega, da bi me pritegnilo. Ok, jezero me je presenetilo s svojo kristalno čisto ledeniško vodo. Če ne bi vedel, kje sem, bi mislil, da sem na plaži z deviškim morjem sredi oceana. To je bilo pa tudi več ali manj vse danes. Zame (in verjetno le zame) je bilo zanimivo tudi, da v veliko trgovinah prodajajo smuči iz Begunj in da stane smučarska karta na bližnjem, čisto spodobnem smučišču s 36 žičnicami, večinoma sedežnicami, 55 evrov. Če dodam še rentanje oblačil in smuči ter prevoz, je ceha preko stotaka po osebi na dan - ni ravno budget opcija.

Vesna mi že nekaj časa teži, da z ničemer nisem zadovoljen in je na vsak način hotela v Bariloche (in hoče še v El Calafate, pa Ushuaio in še kam). In ker res ne vem, kaj bi si na tem koncu šel pogledat sredi zime, je ona dobila nalogo, da uredi izlete. Efekt je defekt. Namesto, da bi že na avtobusu včeraj naštudirala vse variante od plana A vsaj do plana C in jih potem takoj po prihodu tudi udeležila, je kar čakala, da se ji bo zgodilo, kot se ji vedno zgodi. Pa se samo od sebe ni zgodilo nič. In danes je cel dan iskala rentiča, čeprav je v mestu vsaj petnajst firm in sva ga itak našla že včeraj. Ponižno sem capljal za njo. Gleženj imam vnet in hoja je zelo boleča. Nič lušten dan, še posebej, ker si ogledujem samo trgovine. Ko si pred spanjem izberim pivo, je barček tik pri hotelu tako poln, da ne moreva vanj. In ko Vesna prijavi, da greva v hotel, ki je dva kilometra stran, vzame v roko svoj telefon in odroma v napačno smer, jo imam resnično dovolj. Obrnem se in čez dve minuti sem v (pretopli) sobi. Prav zanima me, ali bom jutri peljan na ogled katere izmed zanimivosti ali bo na sporedu še en neproduktiven dan? Hja, lahka je pot po svetu, če imaš poleg sebe brezplačnega turističnega vodnika, ki poskrbi, da je povsod lepo in da se ti nikoli nič hudega ne pripeti. In kako enostavno je takrat kritizirati...

Da vse le ni bilo tako hudo, je na srečo poskrbel včeraj fant na recepciji, ki je svetoval dobro oštarijo. Danes jo obiščeva za kosilo (po mojem uporju na ogled novih in novih trgovin s cotami). Tako dobre pice še nisem jedel! Nadev je bil sicer čisto običajen: pelati, origano, mozarella, šunka, jajce. Ampak podlaga, podlaga! Ta je bila res nekaj posebnega. Vse prej našteto je kuhar dal na - ogromnega dunajca. Mislim, da imam prijatelja, ki bo recept takoj preskusil...

tukaj se lahko slikaš z bernardincem (v peruju, boliviji in čilu pa z lamo :)

zelo vetrovno je bilo danes

pogled na najbolj obiskano ulico v mestu

Argentina slovi po tem, da skoraj ni dneva, da ne bi bil kakšen protest; no, danes so protestirali proti visokim cenam nafte in elektrike

ne glede na to, da je bilo zelo vetrovno, so veselo telovadili na orodjih

jezero je bilo zelo razburkano kot bi bili na morju

je bil pa zelo lep pogled na hribe

kar nekaj tovrstnih skulptur je po mestu ...verjetno na temo Mapuhev?

pristanišče v Bariloche - ni jasno kako sploh lahko pride ferry skozi tako ozek vhod ?

Catedrala: Nuestra Sra.del Nahuel Huapi

drevo z nenavadnimi oblikami listov/iglic ...

v mestu je nešteto čokoladnic - cene, jasno visoke

7. avgust 2016, nedelja

Bariloche

Neproductiven dan. Še en. Mislim, da bi bila cel dan v sobi in bi Vesna po netu iskala rentiča, ki bo tri evre cenejši, če ne bi končno razumela, da bo le-ta v resnici vsaj sto evrov dražji, ko bo k ceni najema prištela še stroške, ki so nastali, ko se ni zgodilo nič. Popoldan se le odpravi po avto, tokrat prvič z dokumenti (hmmm...), ga tudi najde in tik pred mrakom se končno odpeljeva.

V dobri uri narediva bližnji krog, za katerega agencije potrebujejo tri ure (midva sva spustila souvenirdžinje, preštevanje, lulanje, kakanje in ostalo čakanje ter dodala več hitrih postankov na miradorjih). Pokrajina je lepa, zelo lepa. Turistična infrastruktura pa neverjetno razpredena in - kičasta. No, vseeno bolje to, kot razlupana. Postanek v katerem koli hotelu, restavraciji, kafiču ali trgovinici ob poti je prijeten, nič slabši kot pri naših severnih sosedih. Mene pritegne tudi marina čisto spodobne velikosti s travel liftom in nekaj manjših mandračev vse naokoli ob jezeru. Vidiva celo barko na sidru (v tem vetru in mrazu, sredi zime, hmmm...). V dveh lukah pa naštejemo šest ali sedem konkretnih ferijev.

Na avtobusni postaji preveriva še vozni red za nadaljevanje poti. Avione in hotele ter plan B sem naštudiral že popoldan med kafetkanjem. Rentiča v El Calafatu pa nama uredi kar Dubrovnik rent-a-car (čukunbaba lastnice je menda sem priromala iz Dalmacije). Mislim, da je vse pod kontrolo. Če ne želim preostanek življenja prebiti v hotelski sobi čakajoč na čudeže, bom očitno moral vzeti vaje v svoje roke. Plan do Buenos Airesa je narejen.

Rezultat Vesninega fejsnbukanja (no, tokrat je bilo to koristno dejanje) je ogled likovne razstave. Irena Žužek razstavlja v eni izmed restavracij v predmestju Bariločeja. Ko vstopiva, prijaviva, da bi nekaj popila, pa punca s tem ni zadovoljna, morava jesti. Ampak, ko ji Vesna nekako le dotajči v lokalnem jeziku, da sploh nisva lačna, samo Irenine slike sva prišla pogledat, smo takoj prijatelji - tudi pijače nama ni treba naročiti. Irenini prijatelji so tudi moji prijatelji, pove! Hja, tudi v redu, čeprav Irene midva sploh ne pozna in je komunikacija na fejsnbuku potekala med Vesno in Slovenskim planinskim društvom v Bariločeju. So pa zanimive te slike, veliko jih vsebuje različno oblikovane tekste. V slovenščini.

danes je skoraj cel dan deževalo, ulivalo...zanimivo je, da tukaj nihče ne uporablja dežnika! no, jaz nimam niti dežnika niti kapuce, tako, da hodim z mokro glavo naokoli; danes je bil spet neki protest ...

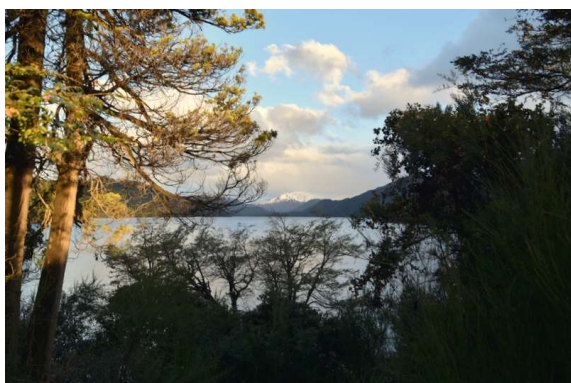
še le okoli petih popoldne je malo prenehalo deževati in sva šla na ogled okolice jezera

mavrica je ušla skozi luknjo oblaka :)

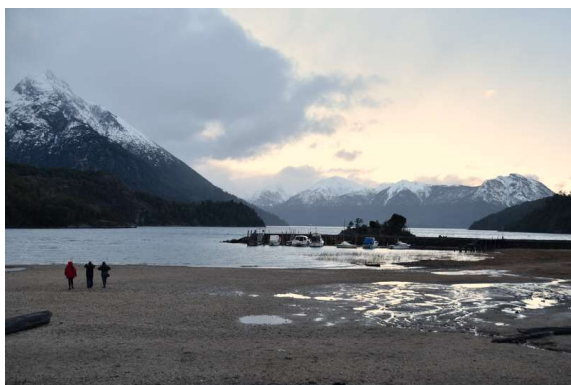
del Bariloške marine

pogled na jezero in okoliške zasnežene hribe

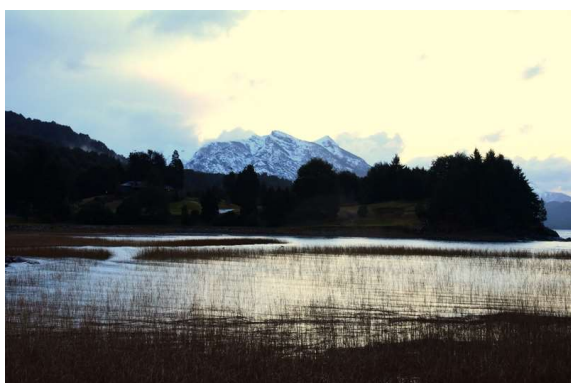
otočki na jezeru

marin oz. majhnih marin je bilo kar nekaj

pri vsem tem dežju zadnja dva dni, ni čudno, da so slapovi

res že zelo pozno večerna fotografija

majhno pristanišče kjer vozijo na ogled otoka Victoria (povratna vožnja 49 EUR!!!) cene imajo res ekstremno zasoljene

v tem in podobnem stilu je nešteto hotelčkov, penzionov ipd....

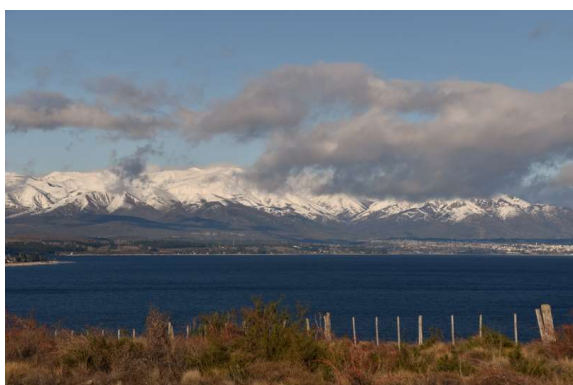
Irena Žužek, slikarka, hči slovenskih staršev, sama rojena v Belgiji in prišla v Argentino, ko je imela leto dni

8. avgust 2016, ponedeljek

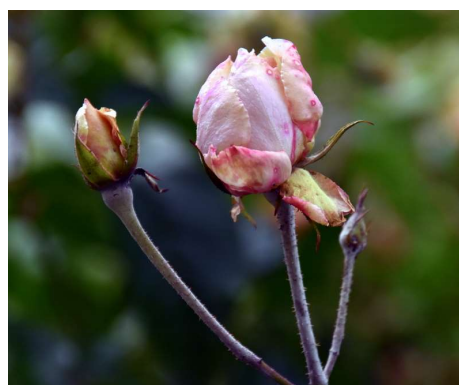
Bariloche - San Martin de los Andes

Zajtrk preskočiva, se usedeva v avto in na izlet. Pit stop na avtobusni postaji ima za posledico tri evrske stotake manj na najinih tekočih računih. Ceha avtobusnega prevoza v prvem razredu je okroglih pet evrov na uro po osebi. Potem pa dalje. Tale najin rentani Chevrolet Avrio je buh-pomahej avto, močno podhranjen, neergonomičen, ves čas nekaj škripa, volan trese, daljinec ne dela, nikamor se ne da nič odložiti, ... Kakšna razlika v primerjavi s Kio Rio sinco, ki sva jo imela v Peruju in Čilu. Kia me je s tiho in poskočno mašino ter premišljenim kokpitom tako navdušila, da sigurno pride v ožji izbor, ko bom kupoval naslednji avto.

Voziva se po lepi pokrajini. V lepem in sončnem vremenu je še lepša, kot je bila videti včeraj. Enotna sva v mišljenju, da bo verjetno najlepša čez mesec, ko bodo hribi v okolici še vedno pod snegom, dolina pa bo zaživela v sveži zeleni barvi. In cvetju. Ves čas se ustavljava in Vesna fotka do onemoglosti. Narodni park Nahuel Huapi (pa izgovori to mapuchevisko ime, človek, če znaš - črka h je nema) se prevesi v narodni park Lanin, eno letovišče zamenja drugo, okolica pa je ves čas podobno dramatična. Hoteli in ostali turistični objekti so še bolj načičkani, kot v Barilocheju. Več ali manj so v lesu. Za moj okus morda malo preveč kičasto, ampak ne moteče. Vožnja je prijetna. Turistični centri so nekaj takega, kot je Cortina ali katero izmed večjih italijanskih turističnih mestec, le bolj urejeni so. Vsebinsko pa podobni. Valle de la Angostura in San Martin de los Andes imata vsak po nekaj deset, morda sto hotelov. Nadaljevala sva še do mesteca Junin de los Andes, ki pa leži že v stepi in naju ni prepričal. Raje sva se vrnila v San Martin, ki leži ob jezeru in ima lepo urejeno rivo. Popoldan sediva na kavici in si ogledujeva jadrnice v zalivu. Zvečer se sprehodiva po lepo razsvetljenem centru. Smučarija je v tem času tudi tukaj glavna stvar in kar nekaj ljudi se okoli sprehaja v smučarski ali borderski opravi. Mimogrede, včeraj sem videl, da učitelj smučanja za individualni pouk na dan kasira okoli 400 evrov. Ni slabo.

Bariloche v ozadju

kako lepo videti, pa čeprav posušeno, vrtnico na tem koncu sveta

ves čas vožnje lep razgled

šipkovega čaja definitivno ne pijejo tukaj, ker ga je ogromno vse povsod... tukaj pijejo mate čaj ... naslednjič slikam ta čaj

sneg, na drevesih pa živo rumeni paraziti visijo z drevesnih vej

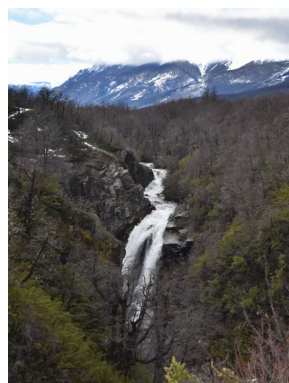
zeleno jezero

med vožnjo ujela domačina na konju

odsev v jezeru

slap

pristanišče na jezeru v San Martinu

na poti do Junina de los Andes kar naenkrat spet čisto drugačna pokrajina

9. avgust 2016, torek

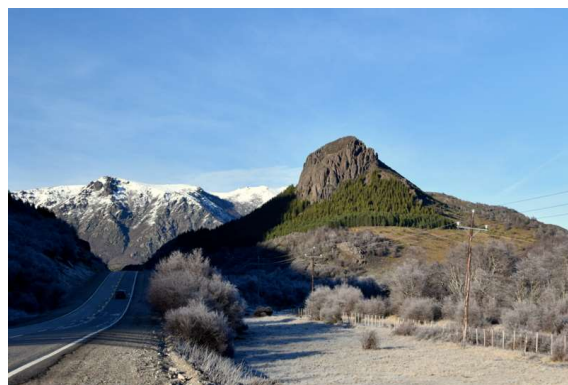
San Martin de los Andes - El Bolson

Narava tukaj je res odštekana in v jutru z meglicami nad jezerom ter temno modrim nebom nad glavo je čudovita. Prečudovita! Zavijeva z glavne ceste in se po obupno slabem makadamu (prvih 25 km do Ville Traful, kasneje je dokaj spodobna "ripio" cesta vse do asfaltirane rute 40) peljeva skozi čudovito naravo z razgledi, ki bi jih lahko le sanjal. Pod nama je temno modro jezero s kristalno čisto ledeniško vodo, v okolici se pasejo lipicanci in nad nama kroži par veličastnih kondorjev. Listnati gozd se višje meša z iglastim, ki se konča v andski podrasti in še malo kasneje v navpičnih skalnatih stenah. Krasno in pomirjajoče za oko in dušo.

Skozi San Carlos de Bariloche oddivjava mimo policijskih kontrol. Ustaviva se le, da avtočku privoščiva malo župice. Preko divjega obrobja Andov nadaljujeva v El Bolson, mesto, ki je opevano v vseh vodičih. Ampak. Nama se ne zdi nič posebnega, še bolj je razlupano od Barilocheja. Nastaniva se in pot naju vodi preko banke (hja, cash only society) na večerjo. Pardon, kosilo, pozno kosilo. Po kosilu ob sedmih zvečer, pa še na večerjo ob pol osmih. Ker imajo ravno happy hour in ker točijo osem različnih lokalnih piv, je to za naju must stop. Pet jih preveriva danes, ostala bodo na vrsti ... hmmm ... morda v naslednjem življenju.

jezero, polno boj in veliko majhnih jadrnic

zanimive oblike hribi, skale ...

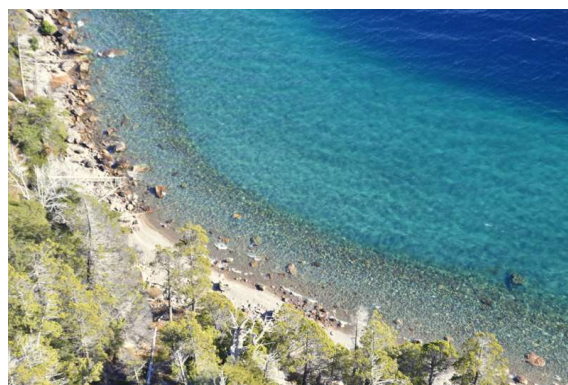
hecne oblike zvonik

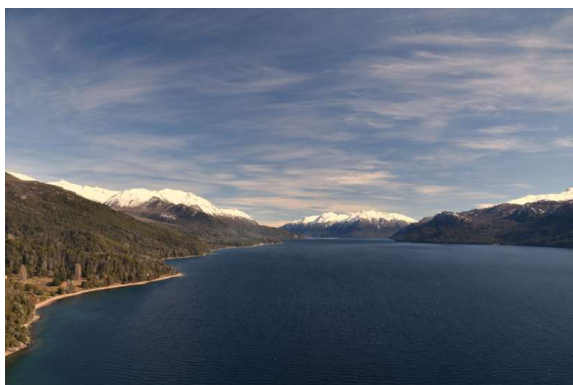
kristalno čista voda jezera in peščena plaža ... a kaj, ko temperatura ni prava...

v okolici Ville Traful je bilo ogromno podrlih dreves

le 20-30 metrov do čudovite plaže

čudovit razgled na jezero Traful

zelo veliko konj je videvati na teh koncih - so predvsem v turistične namene (jahanje)

ni kaj, to je kondor, jadral je kar daleč proč (vsaj 2km), a mi ga je vseeno uspelo dobiti v objektiv - nekaj km naprej od Ville Traful

v argentinini raste zelo veliko topolov; menda zraste v 12 letih do velikosti, ko je primeren že za sečnjo in les je menda zelo močan

mestece El Bolson je nekoč videlo lepše čase; res škoda, da ne znajo vzdrževati stvari, ki jih postavijo; pokrajina okoli mesta je čudovita!

10. avgust 2016, sreda

El Bolson - San Carlos de Bariloche

Ni druge, plan B za nakup letalskih vozovnic bo moral postati plan C. Dve uri se trudim prebiti skozi zanke in uganke spletnih za nakup kart. Ne pustijo mi in konec. Javljajo nemogoče napake, in še to v španščini. Očitno včeraj ni bil problem pri Vesni, ampak v nama nepredstavljivih argentinskih štosih. Kolikor razumeva z evropsko kartico ne morem kupiti letalske karte po običajnih cenah, ampak le po praktično dvojnih. Malo morgen! Tega že ne bom počel.

Vrneva se nazaj v Bariloche. Na Cerro Otto sva se namenila narediti nekaj panoramskih fotk. Pa mojstri mislijo, da sva pripravljena za vožnjo, s precej zmahano in kratko žičnico, plačati 40 evrov. Nisva. Taiste fotke lahko narediva tudi s sosednjega hriba, s ceste. In jih. In se ustaviva v Cerro Cathedral, precej velikem smučarskem centru. Lepo je urejen in hotelov ter lokalov (od restavracij, trgovin, izposojevalnic, in podobnih zadev) na samem smučišču je za eno pošteno vas - verjetno več kot v Kranjski gori (no, saj je tudi žičnic precej več). In tukaj je postavljen le manjši del celotne turistične infrastrukture, ki se imenuje Bariloche. Ima pa zadevica eno manjšo estetsko napako, ki je ne omenja noben turistični letak. Sredi zime, v glavni smučarski sezoni, na pobočjih nad hoteli cvetijo rožice. Snega ni. Niti umetnega. Razen za otroški vrtec, nimajo snežnih topov. Ampak, saj jih razumem. Dokler lahko prodajajo dnevne smučarske karte po 60 evrov za smučišče brez snega, se sigurno ne bodo trudili z umetnim zasneževanjem. Le zakaj bi se? Smučarija je torej možna le na nekaj najvišjih žičnicah.

No, za naju je to tako ali tako nepomembno. Kafetkava lahko na soncu, pa naj bo okoli sneg ali pa ne. In opazujeva maturante. Končni izlet na veliko srednjih šolah je tradicionalno v Bariloche. In ker je to šolska zadeva, so maturantje v šolskih uniformah. Popolna smučarsko-borderska oprema v barvah šole. Pri veliki večini verjetno le enkrat oblečena. Skupina nekaj deset, morda sto, enako oblečenih mladostnikov, se brez opreme usede na sedežnico, pelje preko travnikov do zgornje postaje, izstopi za deset minut in nato odpelje nazaj v dolino. S tem je športni del izleta končan, nadaljevanje maturantskega izleta sledi zvečer. V nočnih lokalih.

Na žalost ne tudi za naju. Midva se odpeljeva v marino na ogled jezerske flote plovil in na kosilo. Sledi vračilo rentiča in z lahkoto izpolnjen plan C za nakup letalskih kart. V predstavništvu Aerolineas Argentinas gospod za računalnikom naredi tisto, kar nama ni uspelo. Karte so po normalnih cenah, plačane z normalno kartico. Seveda, on ve, kar midva nisva vedela (in nikjer ne piše) - izbrati je potrebno, da nisva iz EU in da plačujeva z drugačno kartico, kot je res. Ah, ja...

Še malo sprehoda, obisk čokoladnice in frizeraja ter povratek v hotel. Danes bo treba prej v posteljo, jutri zgodaj vstajava. Avtobus odpelje ob sedmih zjutraj. Z nama ali brez naju...

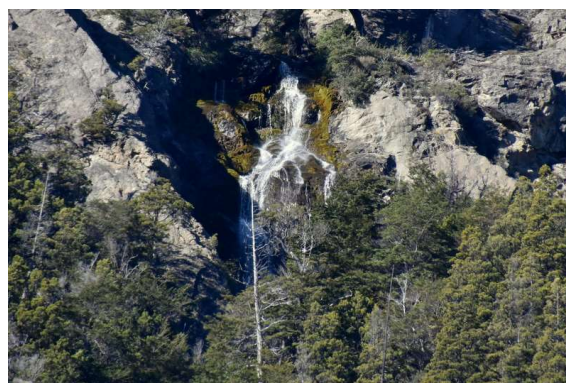
zelo glasni ptiči

grb Bariloche

rečica, ki postane reka....

včerajšnja - med potjo kar nekaj manjših slapov

smučarski center Cerro Catedral je bil kar dobro obiskan

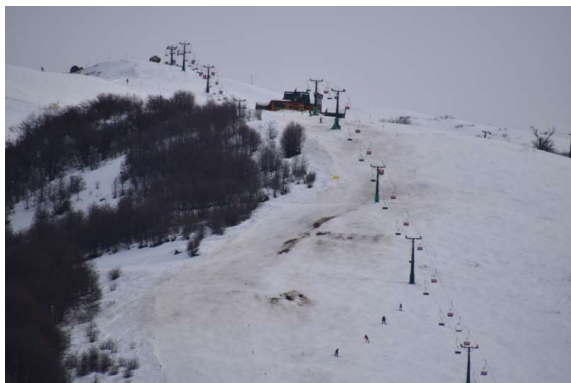
maturantje, vsi v enakih smučarskih jaknah

tudi tukaj imajo vijoličaste krave

del smučišča je čisto zelen

no, na takem smučišču si hitro zlomiš nogo; verjetno je tudi dosti peska vmes

glede na količino ljudi na sedežnicah, jih je zelo malo na smučišču

jezerska marina, navtični klub, v Bariloche

danes sem začel in končala z istim ptičem ...

11. avgust 2016, četrtek

San Carlos de Bariloche - Perito Moreno

Odpeljal je z nama. In odpeljal je v kot rog temno noč, kjer so bile edine svetle stvari bele pikice pred očmi. Peljemo se v snežnem metežu. Vendar, čeprav mede kot za stavo, se na tleh le malo pozna. Količina vode na tej strani Andov, kjer prevladujejo polpuščave, ni velika. Sredi dopoldneva preneha tudi sneženje in potovanje nadaljujemo v lepem in sončnem vremenu.

Pokrajina je pusta takoj, ko se za nekaj deset kilometrov oddaljimo od Andov. To je Patagonija, s povprečno manj kot enim prebivalcem na kvadratni kilometer. Za primerjavo: to je približno tako, kot če v celi Sloveniji ne bi nihče živel, bila bi le Vrhnika. Outback, pure outback. Ravnina in polpuščava. In ovce in krave. Dreves ni. Interneta ni. Je pa veter. Veliko vetra! Vožnja v drugem nadstropju avtobusa je precej zibajoča, ko ga sunki vetra od časa do časa kar neugodno nagnejo. Vodiči odsvetujejo štopanje, ker na nekaterih odsekih rute 40 enostavno ni avtomobilov. Niti v glavni sezoni, sredi poletja, ne. Če pa že štopaš, moraš imeti s seboj šotor, da imaš kje prespati, ko čakaš na naslednji avto. Vožnja v avtobusu je podobna med kontinentalnemu letu iz Aucklanda v Ljubljano. Le da je tukaj bolj udobno, če ravno človek ne leti z A380 v prvem razredu.

Pet potnikov nas je na super luksuznem avtobusu. In šofer in konduktar. Pa se sredi ravnine ustavimo in čakamo. In dočakamo. Dočakamo bus iz nasprotne smeri. Tudi oni se ustavijo. Posadka se zamenja in avtobusa pod novo komando nadaljujeta pot. Zvečer smo v mestecu Perto Mereno. Urico pavze imamo in potem dalje.

Patagonijo spremlja večino časa stepa, stepa.... v ozadju zasneženi hribi

avtobusni sedeži so zelo široki in skoraj ležiš

pokrajina je izredno redko naseljena

cesta je slabo vzdrževana

kolikor hočeš krav...

niso vsi ptiči šli na sever

menda je ruta 40 veliko veliko slabša, zato vozijo avtobusi pozimi po tej cesti :)

ena od redkih farm ob poti

12. avgust 2016, petek

Perito Moreno - Rio Gallegos - El Calafate

Avtobusu ne dela gretje. Hic! No, ne dela v prvem nadstropju, v drugem, kjer sva midva, je v redu. In dokler je bilo prvo nadstropje neposeljeno, se nihče ni ukvarjal s to zadevo. Ko pa so sredi noči potniki zasedli še zadnji kotiček, je zavladala panika. V Rio Gallegos, hubu in edinem omembe vrednem mestu na poti, prestopimo v nov bus. Pa ne vsi, večina gre drugam. Prvo nadstropje je spet prazno, v drugem nas je manj kot deset. V drugem nadstropju je temperatura 5 stopinj (v starem avtobusu jih je bilo 20) in se počasi dviga, ko se vozimo. Počasi. Na cilju je končno ravno prava, 22 stopinj. Takrat izstopimo. Logistika malo šepa pri tem logističnem podjetju, se zdi...

Stepa. Neskončna stepa. Na borni vegetaciji se pasejo ogromne črede gvanaka. Hja, samo kamele lahko tod preživijo. Edina druga živalska vrsta, ki še bujno uspeva, je homo policajus. Dvakrat ustavijo avtobus in pasoše na pregled. Tako hudo pa ni bilo niti v "Ko to tamo peva?". Očka s sinom nima vseh papirjev in oba morata skoraj vklenjena v zakulisje in se šele po pol ure resnega zaslišanja se lahko vrneta na bus. Ostali pa čakamo. Čakanje na busih je itak nekaj normalnega, mar ne? Ko kasneje Vesna pobara teto v infotu, zakaj policijske blokade ceste, ji ona mirno razloži, da za našo varnost. Hja, jaz sem čisto dovolj varen in moja edina nevarnost so žeparji v mestih. Teh me pa policijska blokada ceste v outbacku ne bo rešila. Bo pa svoje državljane pošlihtala, da jim ne bodo šle politične neumnosti po glavi...

El Calafate (le zakaj arabsko ime kraja?) je luštkano in urejeno mestece. Pričaka naju v čudovitem soncu in sprehod pri nekaj stopinjah nad ničlo je prav prijeten. Najprej je na vrsti izobraževanje. V turističnih agencijah se pozanimava kaj sploh se da tukaj videti. Izletov, ki jih ponujajo, ni veliko. So pa zato dragi. Ampak mislim, da bova midva to rešila na svoj način in si ogledala vse, kar imajo agencije na sporedu za precej manj denarja. Če bo le vreme zdržalo. Proti večeru se je začelo oblačiti. Tukajšnje vreme je precej nestanovitno. Bova videla, kaj prinese jutro, ki se na tem koncu sveta in v tem letnem času začne med deveto in deseto uro dopoldan...

pravi gaucho

ob vsakem vstopu v mesto policaji - med potjo smo imeli 2x pregled dokumentov!

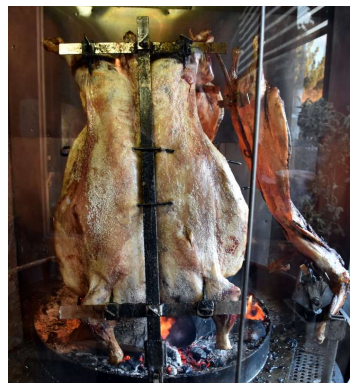

na jezeru pri El Calafate je veliko čilenskih flamingov

zaradi sonca so bile gore in jezero čudovite barve

patagonijski način peke ovčetine

no, cena na porcijo je tudi patagonijska :)

Argentinci so izredno sladkosnedi; nešteto slaščičarn, čokoladnic, marmeladnic ... tudi za zajtrk do sedaj nisva dobila nikoli drugega razen marmelad, rogljičev, čokoladnih namazov; jaz, ki imam rajši slano, mi manjkajo siri ipd...

13. avgust 2016, sobota

El Calafate - Perito Moreno Glacier - El Calafate

Jutro je prineslo tumorno oblačno vreme. Vendar. Zajtrk, ki pri naju traja manj kot četrta ure, vreme spremeni v delno oblačno. Sprehod iz hotela v center mesta pa v sončno. Kako lepo je, če ima človek veze in poznanstva pri bogovih! Dilema je odveč. Vzameva rentiča (na katerega morava malo počakati, ker ga še niso oprali, hic!) in se odpraviva na ogled ledenika. Če bo vreme, sicer se obrneva in bo plan B. No, do mitnice, kjer vsakega od naju prikrajšajo za 20 evrov, je vse v redu. Greva dalje. Še dvajset kilometrov in sva v luki. Še vedno je vreme kot v pravljici. Bukirava ladjico za plovbo pod ledenik, se odpeljeva na platformo z razgledom, pofotkava in nazaj. Vreme je še vedno v redu.

Plovba po sivem jezeru s prosojnostjo vode malo manj kot nič je v popolnem brezvetrju mirna. Ledenik pa... ledenik je v soncu - moder. Neverjetni odtenki modre barve se lesketajoče prebijajo skozi 50 m visoke previsne ledene bloke, pod katerimi plujemo. Enkratno! Hostesa na ladji je očitno dobro vedela, zakaj je na vprašanje ali bo vreme zdržalo tako mirno in nonšalantno zatrdila "today is a perfect weather". Izlet vreden svojega denarja! Stane toliko, kot pet minutna vožnja s kabinsko žičnico v Barilocheju. Mislim, da ni primerjave.

Potem še enkrat na razgledno ploščad, vreme še vedno vztraja. 350 stopnic doli in še enkrat toliko gori je pri 185 metrih nadmorske višine prava šala mala (invalidom in nosečnicam je namenjen lift). Sprehajalne poti pred ledenikom so lepo urejene z dvojezičnimi panoji. Uradno v španščini in angleščini, neuradno pa v argentinsščini in hmmm... gogl-angleščini. Prav vse svoje izkušnje (ne znanje, izkušnje) moram uporabiti, da razumem, na primer, da pomeni "free space of smoke" enostavno "kajenje prepovedano" ali po angleško "do not smoke". In to je bil enostaven primer. Včasih moram kak stavek prebrati večkrat, da (mislim, da) ga razumem. Ampak, tukaj so pokazali vsaj dobro voljo do mednarodnih gostov, večinoma smo v Južni Ameriki ne-bodi-si-ga-treba takoj naslednji trenutek, ko smo plačali (pre)drago vstopnino. Ko pograjsajo denar je konec z nasmehom in je konec z angleščino.

Sprehod ob jezeru s plavajočimi kosi ledu je lep, vožnja po divji pokrajini, ki se v večernem soncu z ene strani in snežnimi neurji na drugi strani, spremeni v popolnoma surrealistično, pravljичno okolje, pa kičasto fenomenalna. Ni je fotografije, ki bi lahko pričarala, kar vidijo oči in kar občutijo ostala čutila. Super! Ustaviva se še v lučici, od koder plujejo ladje na pet urno plovbo do nekaterih manj pomembnih ledenikov (za neverjetnih 135 evrov po osebi). In kaj vidiva? Čisto pravo (železno) jadrnico, velikosti Male, z živo posadko sredi zime. Hja, očitno se tukaj "toplo" in "hladno" razume drugače kot v

tropih...

Bogovi so nama naklonili še eno presenečenje. Snežna neurja (po napovedi) so v El Calafate ravno mimo, ko se v mraku pripeljeva. Na nebu se vidi luna, pod kolesi je sneg. A za najinega Fiatovega malčka to ni ovira. Obut je v spike, gume z žeblički. Še pomnite, tovariši?

Zvečer naredim daritev bogovom. V njihovem imenu in za svoj račun pojem (ogromen) kos mesa in popijem nekaj različnih vrst piva s skupnim imenom Otro Mundo, Drugačen svet. S tem, računam, sva si za jutri zagotovila lepo vreme. Ponoči je lahko slabo, podnevi naj bo lepo - to je zmagovita kombinacija.

prvi pogled na ledenik Perito Moreno ...

ledenik si lahko ogledaš z večih strani, do katerih vodi veliko poti gor in dol ...

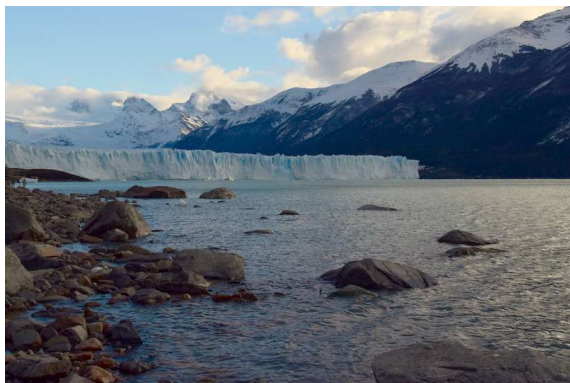
z ladjico (ki ima zelo tih motor) hitimo ledeniku naproti po mlečni barvi jezera

argentinska zastava vsepovsod...

...in še nekaj fotografij ledinika z različnih koncev

ko veselo fotografiram pristanišče iz jadrnice pozdravi s hola možakar

večerne fotografije zasneženih hribov

po napornem dnevu je Tonetu zadišal 600gr zrezek (jaz sem jedla patagonsko postrv) , za pokušino pa sva dobila tudi košček jagnjetine (brez vonja in v redu okusa)

14. avgust 2016, nedelja

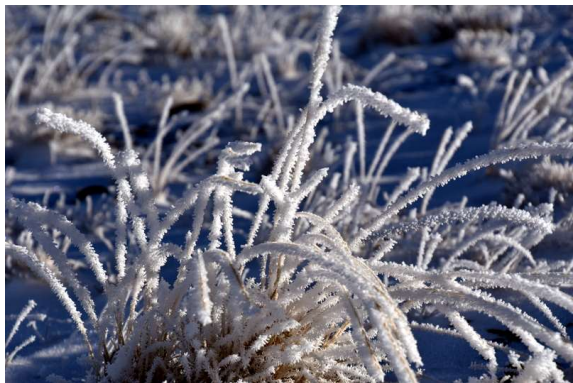
El Calafate - Rio Turbio - El Calafate

Zmagovita kombinacija! Ponoči je snežilo, ko se odpeljeva, pa vidiva sonce vzhajati nad pobeljeno stepo. Plan pri zajtrku je bil, da greva v Čile in si v lepem vremenu ogledava Torres del Paine, pa naju je rentičar prizemljal. Zavarovanje za najin avto v Čilu ne velja. Kasneje se izkaže, da bi bil izlet preko meje itak časovna utopija, tako da je še bolje, da nisva poskusila.

Zapeljeva se torej po ruti 40 v smeri juga. Vožnja v čudovitem dnevu in beli okolici je lepa, malo manj je lep makadam. Na srečo ga je samo 70 km in še od tega večji del pod svežim snegom, ki blaži ropot in tresenje. Gvanakov se nagledava, kot sva se antilop na afriških safarijih. Povsod so ogromne črede te divje vrste kamel. Vidiva tudi jato nandujev, ki je južnoameriški sorodnik emuja in noja. In zajce in ptiče. Veliko velikih ptičev. Safari, pač. Tipično za Patagonijo. Vsaj tako se zdi - tudi včeraj sva bila na safariju, na ladjici je pisalo "safari nautico".

V Rio Turbio se ustaviva na kosilu in potem delno po drugi cesti nazaj. Pa ni bilo bistvene razlike. Stepa. Gvanako, ovce in

krave. In sneg. Malo hitreje vozim, kot bi smel. Itak je promet tako redek, da le občasno srečava kak avto, cesta pa dobra in večinoma ravna. Namen imava, da si v El Calafate ogledava še Glaciarium, muzej o ledenikih. Pa me teta ob vstopu ne zna prepričati, da je ogled vreden (pre)drage vstopnine (za tuje turiste je dvojna cena, jasno - kot včasih v Jugi). Pravzaprav boljeterka ne zna povedati nič o vsebini muzeja. Lahko pa greva v ledeni bar, rentava izolacijska oblačila in v 25 minutah spijsva kolikor hočeva. Ampak, jaz sem šofer in Vesna ima namen danes delati. Morda eno pijačko? Hmmm... bi bil drag tale kozarček. Precej ceneje ga lahko spijem v (toplem) hotelu in potem samo še odracam v posteljo.

modro nebo, sneg na tleh, suha trava snežno bela ...

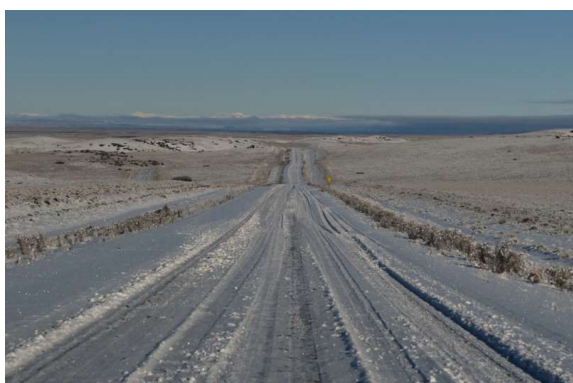
kosmatinke guanaki so veselo skakljali v modrini sončno obarvanega neba

ruta 40 ni ves čas asfalt - danes je bil celo zasnežena pot - še dobro, da imamo v prednjih gumah žeblje :)

stepa, tokrat nežno prekrita s snegom

divjanje po taki zmrznjeni cesti z zelo grdim makedamom (veliki kamni) ni varno

tukaj se je prikradel nizek oblak in nam prekril lep pogled na sveže zasnežene gore

za tole goro, pa mogoče še kakšno se pa skriva Torres del Paine katerega nama ni bilo dano videti, danes

podobnih hišic ali celo več hišic na kupu in okrancjano (včasih kar s polivinili) je nešteto po tej deželi ...pa nosijo ljudje steklenice, rože ipd na ta mesta

kuharice pri pripravi peciva z mesnim nadevom (malce jim je bilo nerodno :)

zajca nisva ujela (še dobro!), ujela sva ga le na hitro v objektiv; bil pa je zelo velike vrste

uboga guanaka ...malce nerodno je skočila in se zataknila v žično ograjo

ni čudno, da so vedno napačne vremenske napovedi :)

15. avgust 2016, ponedeljek

El Calafate - El Chalten - El Calafate

Daritev izpred nekaj dni se je spet obrestovala. Ni kaj, z bogovi je potrebno ravnati v rokavicah. Rano jutro je zabasano, le hribi na obzorju se kopajo v soncu. Ne mine ura, ko je povsod samo še jasnina. Pot naju tokrat vodi na sever, rada bi si ogledala še zadnjega od kulturnih južnoameriških vrhov. Aconcagua sva videla ob prestopu meje med Čilom in Argentino, Torres del Paine včeraj (bolj od daleč sicer, a vendar) in Cerro Fitz Roy skupaj s Cerro Torre danes. Vidi se ju z razdalje preko 150 km, obsijana v jutranjem soncu. Bliže ko sva, lepša sta, barve so bolj polne in sneg se bolj živo lesketa na pobočjih. Zadnji pogled na 3400 metrov visok vrh Fitz Roy, čisto ob vznožju, dobrih 15 km naprej od El Chaltenu v smeri Lago Desierto pa je že kar kičast. Prepričan sem, da to ni bilo vse, a cesta naprej ni prevozna, peš poti pa so tudi vse zaprte. Dva dni nazaj je zapadlo precej snega in za običajne turiste je potem povsod obešen napis "cerado". Le na manjši slap sva lahko odracala, sprehod kot po parku sredi mesta so si previdni rangerji le drznili odpreti za obiskovalce.

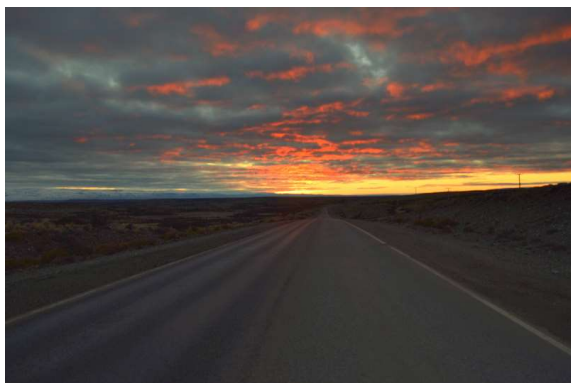
Seveda je sredi zime v El Chaltenu cerado skoraj vse, kar je povezano s turizmom - tukaj skoraj ekskluzivno gorskim turizmom. Razumljivo, v take gore se hodi poleti, ne pozimi. Le ne vem, zakaj je cerado tudi internet. In najina mobilna

telefonija je tudi cerado. In cerado je vse, kar bi rada plačala s kreditno kartico. Ah, ja...

Zato pa ni cerado pogled na neskončne črede gvanakov, spet vidiva nanduje in ob cesti za hrano fehtarita lisici. Pika na i pa je jata kondorjev, blizu 15 jih naštejem, ki se veličastno dviga v termičnem vertikalnem vetru ob previsnih skalah in čaka na plen. Kaj sva res na safariju? Uživava pa tudi v pogledu na svetlo modra jezera, ki se skrivajo med (proti večeru) rdečimi hribi in s stepo poraščenimi griči. Vmes se vijejo napol zaledenele reke, ki višje pod Andi tečejo kar pod plastjo leda in snega. Saj, če vreme ne bi bilo tako lepo, bi bila tudi narava precej bolj siva, tako pa... Prečudovito!

Zavijeva še do vasice Tres Lagos, ki je ni na turističnih aranžmajih. Včasih so take zadeve še bolj zanimive. In tudi ta, moram priznati, je bila malo posebna. Nič v klasičnem turističnem pomenu, zanimiva je bila zato, ker sva jo dvakrat prevozila in nisva srečala skoraj nikogar. Vse naokoli je nerodovitna stepa, kmetijstva tukaj ni, industrije še manj, najbližje resno mesto je oddaljeno skoraj 500 km. Imajo pa šolo, vrtec, ambulanto, gasilce, policijo, hotel, oštarijo, cerkev, frizeraj, bencinsko črpalko, avtoservis, kafeterijo ... in kakšnih 50 hiš, kjer živijo ljudje. Od česa živijo, tukaj v outbacku sredi (pol)puščave, ostaja nepojasnjena skrivnost. Ja, včasih je taka ne-turistična destinacija še bolj zanimiva od tistih, ki se pojavljajo na razglednicah.

V polmraku sva hotel zjutraj zapustila in v polmraku se vanj zvečer vrneva, napiševa in nariševa dnevnik za današnji dan ter v hotelskem kafiču popijeva pijačko za lahko noč. Lep dan je bil...

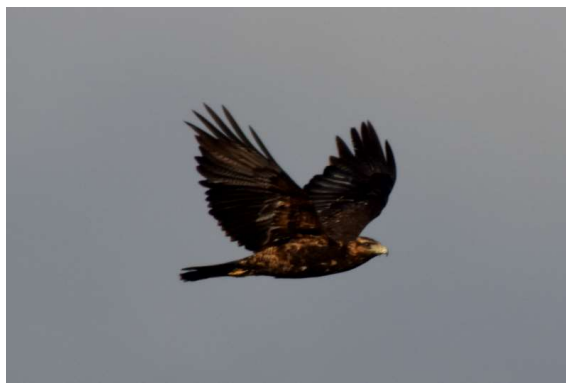
malo pred deveto zjutraj je sonce šele vstal

...kot bi dvigoval težko zaveso oblakov, da bi videli zasnežene hribe

nad hribi oblaki, pod hribi jezero

ujeda na lovu za zajtrk

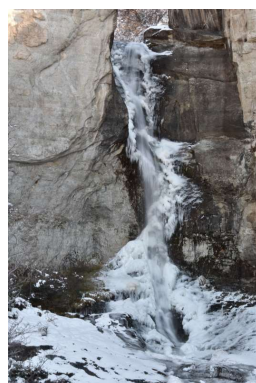
prvi pogled na Fitz Roy in Cerro Torrea do vznožja je več kot 100 km

do tega ledenika danes ladjica ni vozila

guanakov je bilo nešteto

večinoma je bil slap pri El Chaltenu zmrznjen

Fitz Roy od blizu

pogled na levo Fitz Roy in Cerro Torre, cesta zmrznjena

ogromno kondorjev

vasica Tres Lagos sredi polpuščave..... ??

16. avgust 2016, torek

El Calafate - Ushuaia

Prav daleč danes ne moreva, ob dvanajstih vračava avto. Peljeva se ob jezeru in Vesna naredi še zadnje fotke. Vreme se je pokvarilo. Nad nami je sicer še jasno, hribi so v oblakih. Zadnji čas, da odletiva drugam. Aerolinas Argentinas je po abecedi kmalu za Adrio Airways. Tudi storitev je zato le malo boljša: potovalke so zastoj, če so do 15 kg, sicer se doplača overweight. Hrane ali vsaj pijače na poletu ni.

Ushuaia naju pričaka v delno sončnem vremenu, ki ga na trenutke prekinejo snežne plohe. Vzameva rentiča, enega najbolj razlupanih do sedaj, čeprav ga pri renomiranem Hertzju zelo konkretno plačava. Je pa to cena komoditete, iz letala v avto in čez dva dni nazaj v letalo. Tudi hotel je najdražji do sedaj, pa ni nič posebnega. Ushuaia, pač.

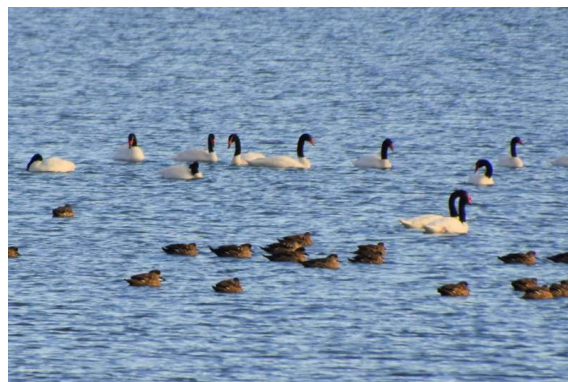
In ko smo že pri Ushuai, prvi vtis je, da gre za precej zanemarjeno in razlupano mesto. Ceste so v slabem stanju, vozniki v še slabšem, hiše levo in desno tako-tako. Prometnih znakov ni, če pa slučajno so, jih tako nihče ne upošteva. Kaj smo spet v Peruju? Pešec mora biti dokaj spreten, da lahko varno prečka cesto. V najslabšem primeru konča na urgenci, v najboljšem pa zakoraka v blato. Ja, celo mesto je prekrito z blatom, tako po cestah, kot po pločnikih. Verjetno je to prah v suhih dneh. Vendar, ker je ponoči in danes dopoldan snežilo, se je prah spremenil v blato.

Zapeljeva se na vidikovac, baje je lep razgled na mesto. Hmmm... mesta se sploh ne vidi, je pa kot na dlani kanal Beagle. V skoraj popolnem brezvetrju verjetno ne kaže svoje prave podobe. Tudi jadrnice na bojišču v luki so prav idilične. Če bi bilo sredi zime vedno tako na slabih 55 stopinjah južne širine...

Mrači se, ko stopiva do fotografa. Fotografije za nova potna lista potrebujeva. Potem pa na večerjo. Učinek zadnjega žrtvovanja je začel popuščati. Z darovanima novima kosoma telečjega mesa in osupljivo dragim pivom Cabo de Hornos, računam, sva spet dobra za dan ali dva. Prav fletno bi bilo, če bo jutri lep sončen dan.

danes je bilo v El Calafateju zelo mrzlo, najhladneje od vseh dni: jezero je zmrzovalo

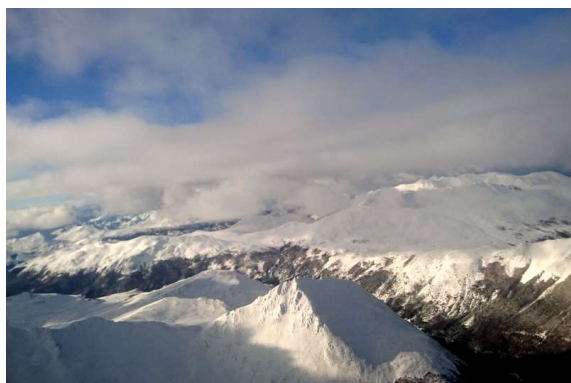
črnovratni labodi

vedno hodita naokoli v paru :)

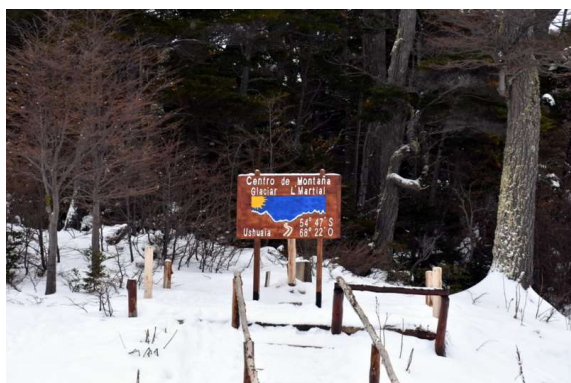
očitno jih zelo zebe, so čisto zviti v same sebe

malo pred pristankom v Ushuai smo opazovali zasnežene gore

Ushuaia nas je pričakala v dokaj temurnem vremenu

no, pa smo v najjužnejšem mestu

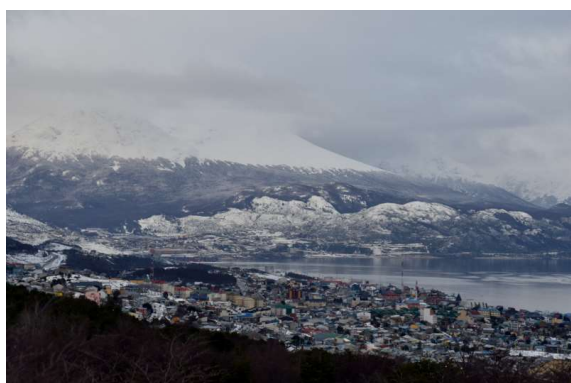
naravnega snega za smučanje je ravno prav; to smučišče je dokaj majhno

je pa bilo tudi tukaj zelo mraz; tako mraz, da so še drevesa oblečena :)

pa ledene sveče imajo tudi

skoraj večerni pogled na Ushuaio

tukajšnje pivo; spodaj milaneza zrezek: panirana teletina+šunka+paradižnik+sir+origano; ta je imel za dodatek še jajce; izredno pogosta jed v Argentini v

turističnih prehranjevalnicah

17. avgust 2016, sreda

Ushuaia - San Sebastian - Ushuaia

Po zajtrku se odpeljeva proti severu. Mene zanima, kako zgleda Ognjena zemlja (ne vem, kdo si je to izmislil, morala bi se imenovati Snežena ali Ledena zemlja) in najlaže si jo ogledam tako, da jo prevoziva. Včerajšnji in nočni sneg se na cesti dobro pozna. Do prelaza je vse belo, tako na cesti, kot poleg nje. Kasneje je cesta črna in blatna, proti Rio Grande pa suha in prašna. Zanimivo, koliko prahu je povsod.

Tale naš avtoček je res nekaj posebnega. In Hertz tudi. Vode za spiranje oken ni, ABS ne dela in popoldne se iz čistega mira prižgejo dolge luči, ki jih nikakor ne morem izklopiti. Poleg tega ne pomnim, kdaj sem nazadnje vozil avto brez centralnega zaklepanja in z ročnimi vinči za odpiranje oken. Tole je že drugi Chevrolet, beri Opel, v zadnjem času, ki je čista polomija.

Ognjena zemlja je na začetku precej drugačna kot sem si jo predstavljal. Hribovita je in gozdnata. Peljeva se pod sedežnicami, kjer ekipe iz severne poloble ravno izvajajo svoje poletne treninge. Naravnega snega je dovolj, a ga dodatno delajo s topovi. Verjetno zato, da bo trening na takem snegu, kot bodo kasneje tekme. Hja, tukajšnji gostje so očitno bolj zahtevni kot petičneži iz Bariločeja. Ko so prelazi mimo, je na sporedu jezero in potem pride na vrsto stepa. In s stepo gvanaki, ogromno gvanakov. In lisice. Zelo podobno, kot El Calafate z okolico.

Rio Grande naju preseneti. Pravo industrijsko mesto sredi ničesar. Le zakaj bi šel kdo živet sem? Wikipedija ima - kot vedno - pripravljen odgovor. Davčna oaza v kombinaciji z nahajališči nafte in plina v okolici. Zanimivo, sredi štiripasovnice so razstavljena letala in tanki, posvečeni izgubljeni vojni z Angleži za Falklandsko (ali naj raje rečem Malvinsko) otočje. Običajno se te zadeve postavljajo v čast zmage in ne poraza. Kar nekaj slavlolokov zmage sem videl po svetu, slavlolokov poraza pa še nikjer.

Kakorkoli, dan je bil (skoraj) lep, po oblačnem jutru je bil sončen in je kulminiral v sončnem zahodu, ki je čilensko obalo Beaglovega preliva obarval v rdeče barve. Ognjena zemlja? Vidim, da sem ga sinoči polomil, ko sem bogovom sicer ponudil daritev, pa ne čisto pravo. Moral bi darovati božansko hrano. V tej deželi je to lahko le kos govejega mesa, srednje pečen in težak najmanj 600 gramov.

takole po zasneženi, nič spluženi cesti sva začela jutranje popotovanje po ognjeni zemlji

sedežnice so že pričele z obratovanjem

kmalu pa sva zagledala sonce v gorah in upala, da bo sijalo cel dan vsepovsod

nekoč je bil verjetno zelo lep most...danes so le še razbitine

zmrznjena reka Rio Grande

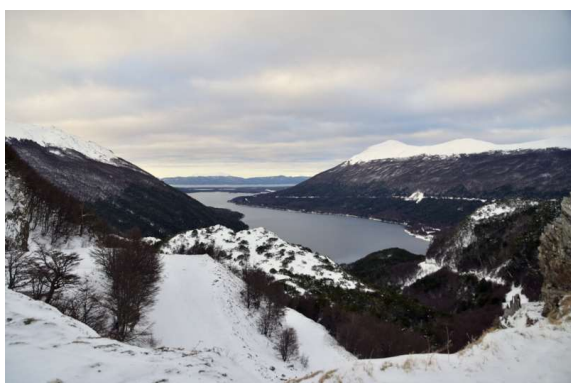
industrijsko mesto Rio Grande ima kar nekaj spomenikov na temo vojne na Falklandih

poleg spomenikov so na aveniji ob morju tudi avioni, tanki...mesto ima menda cca 70.000 prebivalcev

napis na meji med argentino in čile ... no, tukaj sva avto obrnila nazaj proti mestu Ushuaia

pogled na jezero Fagnano

fehtar/ica tačko dvignila in me gledala, če bom kaj dala? še divje živali niso več tisto kar so bile :(

pogled na Beaglov kanal in čilensko ognjeno zemljo

kot bi bila prižgana luč :) na gori

18. avgust 2016, četrtek

Ushuaia - Buenos Aires

Vreme je tako, kot ga naredijo bogovi za bogove. Ponoči je oblačno, čez dan čudovito sončno in zvečer, ko priletiva v Buenos Aires mi telefonček pove, da so v Ushuai taisti trenutek snežna neurja z obilnim sneženjem in močnim vetrom. In v Buenos Airesu je vreme neobičajno toplo in sončno za ta letni čas. Ni druge, z bogovi bom še naprej prijateljeval. Za začetek sva spet darovala, tokrat oba. In za sladico sva s skupnimi močmi dodala jamon, da ne bi bilo nesporazuma.

Ampak lepo po vrsti. Po zajtrku se odpeljeva na izlet z vlakom. Jaz sem hotel videti, kako izgleda potniški vagon na ozkotirni železnici. In sem videl. Višina vagona je približno moja višina, širina pa za dva (ozka) sedeža s prehodom med njima ali tri sedeže brez prehoda, odvisno od vagona. Hitrost vožnje je ... hmmm ... počasnost vožnje je okoli 8 km/h (hvala ti, telefon za ta precizno izmerjeni podatek). Po klancu navzdol drvimo celih 11 km/h in po klancu navzgor sopihamo s 4 km/h. Lokomotiva je parna. Vse skupaj izgleda kot otroški vlakec v lunaparku. Za 5 km (nezanimive) vožnje potrebujemo skoraj uro. Kakorkoli, če me ne bi zanimala železnica, bi bil izlet (drag) strel v prazno.

Zapeljeva se še v narodni park, ki pa je definitivno brca v temo. Še Vesna, ki vedno najde vzrok za fotkanje, ga tukaj ne najde. Saj, z naravo ni kaj dosti narobe, ni pa nič posebnega. Kot ni nič narobe z naravo okoli Velikih Lašč, pa zato niso turističen must see na Unescovem seznamu. Pa fotkaj v Velikih Laščah, če znaš.

Natočiva bencin za keš (resda po 77 centov, a vseeno), vrneva rent a wreck, se čekirava za polet in pojeva obupno slab in drag sendvič (za keš, kakopak) in že sva na frčoplanu za Buenos Aires. Poskusiva dvigniti gotovino, pa ne gre. Šele tretji poskus (na bankomatu bivše NLB) uspe. Delno. Po dveh dvigih za okoli 120 evrov vsak, se spunta in pove, da on pač nima toliko denarja, kot smo si ga mi zamislili in bi ga radi dvigovali. Naj gremo drugam. Banana repubika, res! Panika, jutri morava kupiti nove pasoše za 230 evrov. V kešu. Malo ribarjenja v kalnem je treba in potem bankomat le izpljune še dodatno kešolovo.

Dva dni Ushuaie naju je stalo jurčka. Verjetno najdražja destinacija na dan do sedaj. Value for money?

jutranje prebujanje v Ushuai

na železniški postaji visijo zastave sveta....med drugim tudi slovenska!

sonce je med vožnjo z vlakom sramežljivo kukalo iz oblakov

ozka železnica, ozek vagon, ampak smo se vseeno vsi stlačili notri

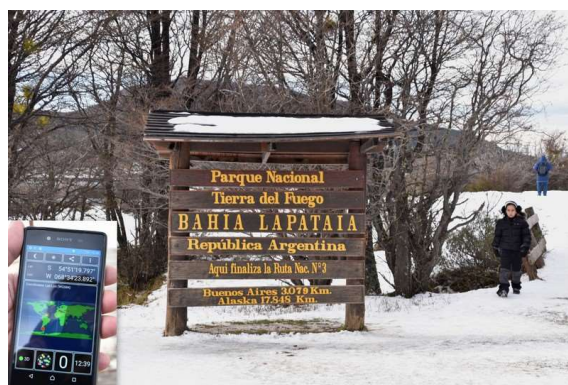
vlak je tudi bolj nizek in zelo zelo počasi smo napredovali po progi

itak so vsi po vrsti se ves čas nastavljali pred fotoaparate

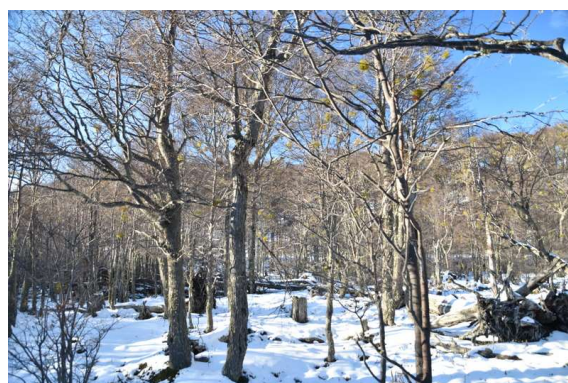
....le komu maha?

Bahia La Pataia nič posebnega zaliv...

zaliv La patia

verjetno letos zadnjič vidiva sneg

pogled na center Ushuaie

še zadnji pogled na Ushuaio in okolico pred odhodom na avion

19. avgust 2016, petek

Buenos Aires

Prva naloga danes je obisk slovenskega veleposlaništva. Pogledam na njihovo spletno stran, kjer je načrt lokacije in greva tja. Vendar. Tam ni nič. Povprašava še strička gugla za nasvet in na podlagi naslova naju pošlje nekaj ulic naprej. Vendar. Na tem naslovu je le vhod brez napisov in z nekaj zvonci. Na srečo varnostnik ve, da je za tretje nadstropje pravi zvonec tisti s številko šest. Logično? Kakorkoli, na veleposlaništvu nama lepo razložijo, da najini potni listi, v stanju, v kakršnem so, niso veljavni. Hja, se nama je zdelo. Nove dobiva v desetih dneh.

Tako, vloga je oddana, sedaj pa na sprehod po mestu. Najprej pa, jasno, v HRC. Vesna zbira milje. Sledi kosilo, pa ogled britofa - ali morda bolje rečeno mesta mrtvih. Nekaj podobnega sva videla že na Filipinih na kitajskem pokopališču in tudi na Korziki, vendar nikoli še ne v takem obsegu in s tako razkošnimi mavzoleji. Sprehajava se od parka do parka. Vsi so na isto vižo, nekaj dreves in ogromen kip ali več kipov. Obsedeni so z megalomanstvom. Je pa mesto precej zeleno in nekako diha. Primerljivo s Santiagom in precej lepše kot Lima ali La Paz.

Večkrat se ustaviva, pokafetkava ali popijeva pивce ali pa kar tako malo posediva na klopci. Spotoma vidiva frizeraj, kjer na vratih in oknu v lepi slovenščini piše "Striženje" in "Frizer". Brivec, doma iz Italije, pove, da je bilo to narejeno za snemanje filma, kaj več pa ne ve. Vesna se še pozanima koliko stane vstopnica na koncert izraelskih filharmonikov. Mislim, da preveč in da v nedeljo zvečer ne bova tam. Tudi poizvedba o feriju preko Rio de La Plata v Urugvaj naju prizemlji. Za urico plovbe hočejo 250 evrov. Mislim, da bo tudi tukaj plan B. Rentič in naokoli preko mostu. Če naju bodo z najinimi potnimi listi sploh spustili preko meje...

Pri plačilu večerje se je spet potrebno malo prerekati. APP. Vsak, ampak čisto vsak račun je potrebno preveriti!

center mesta diha ...ulice so široke, stavbe mogočne, ima neko dušo

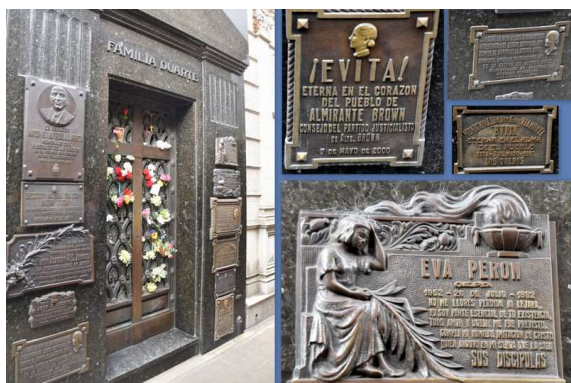
veleposlaništvo v Buenos Airesu predstavlja Slovenijo v Argentini, Čilu, Paragvaju, Peruju in Urugvaju; od zunaj ni nikjer nobenega znaka, da je na tem sedežu veleposlaništvo; slučajno sem uzrla zastavo na balkonu; žalostno, ali pa je zaščitena stavba in ne sme biti nobenih oznak?

cerkev v Recoleti poleg znanega pokopališča

pokopališče, kjer so pred desetletji tekmovali kdo bo zgradil bolj bogato grobnico

družinska grobnica Evite Peron, igralka, političarka

Theatro Colon - francosko-italijanska arhitektura

ogromno spomenikov, ne samo po številu, temveč tudi po velikosti

BA tango, zraven obeliska

grem mimo vrat in me nekaj zbode: frizer, striženje ? hm, saj nisem v Sloveniji :) ...stopim notri in naletim na Italijana, kakor sem ga v razumela v njegovi španščini, da so

snemali film v njegovem lokalu ... zanimivo!

obiskala tudi nekaj tistih starih lokalčkov, prijeten ambient

spet so protestirali in to na eni izmed glavnih ulic, zaprli promet, bili našemljeni kot za pusta... pa vprašam domačina zakaj protestirajo in pravi, da zato, ker niso zadovoljni s predsenikovim delom ...

obelisk sredi avenije, ponoči

20. avgust 2016, sobota

Buenos Aires

Prestaviva se v drug hotel. Najin je bil v akciji samo do danes. Namesto 27 evrov, hočejo po novem imeti 105 evrov na noč. No, Booking pove, da je v krogu do 100 m še 7 hotelov, v krogu do 200 m pa kar 20. Minutko hoje in že sva preskrbljena za naslednja dva dneva, spet po sonderangebot ceni.

Potem pa na ogled Buenos Airesa. Tokrat je na sporedu marina in nek prav poseben most (ki se pa meni ne zdi kaj dosti poseben). Pa Plaza de Mayo s predsedniško palačo na enem koncu Majske avenije ter kongresni trg s kongresom na drugem. Same megalomanske stavbe. Vesni je Buenos Aires všeč, meni pa čisto nič. Če široke avenije dihajo, so pa zato ozke ulice z visokimi hišami brez presledkov precej klavstrofobične. In razlupane, polne grafitov. Kot Ljubljana za časa vladanja Vike. Fuscengerica Florida je reklamirana kot ulica z pouličnimi glumači in muskontarji. En band je igral dober jazz, to je bilo pa tudi vse. Razen vsaj sto preprodajalcev deviz, z na koncu že silno zoprnim čvkanjem cambio-cambio-cambio-dolares-reales-euros-cambio-cambio, ni bilo nič za videti. Trgovine prodajajo večinoma drugorazredno robo, za kulinariko pa skrbita Mc Donald's in Starbucks. Edini prijeten dogodek na tej sploh-in-oh ulici (ožji od Čopove in dolgi kak kilometer) je srečanje s slovensko družino, ki je prišla na ogled olimpijade v Rio in so potem skočili še malo v Argentino.

Poizvedba pri ferry firmi - negativno in rentičarjih - tudi negativno. Feri je predrag - raje gredo prazni, kot da gringotu spustijo ceno na normalno. Torej bodo pluli prazni. Rentičarji pa ne znajo zrihtat papirjev za Urugvaj. No, jutri je še en dan in še nekaj firm za obletat. Za danes imava dovolj. En dan čakanja na potna lista je pod streho. Še devet jih ostane.

na ulici Florida je dobro igrala glasbena skupina

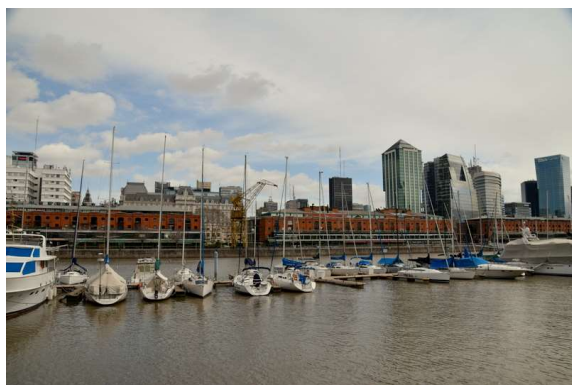
vse stavbe so ogromne in avenije zelo široke - večkrat ne uspeš prečkati v enem zelenem intervalu ceste

most v obliki ženskega čevlja

včasih smo se pogovarjali; danes pa v brezplačnih wifi conah vsi buljimo v telefone

yacht club Puerto Madero

general Bolivar....spomenikov imajo res ogromne in razdalje so res velike in, če hodiš peš kot midva, porabiš veliko časa iz enega konca na drugi

Florida ulica ima nekaj svetovnih znamk; glasbenikov skoraj ni bilo, pantonime tudi ne, tako, da ali sva bila v napačnem času, ali pa je za te zadeve sedaj out lokacija?

mate čaj, tradicionalno v argentinini: v posodico dajo zelo veliko čaja v rinfuzi in ga prelijejo z vročo vodo ter srkajo skozi priloženo cevko

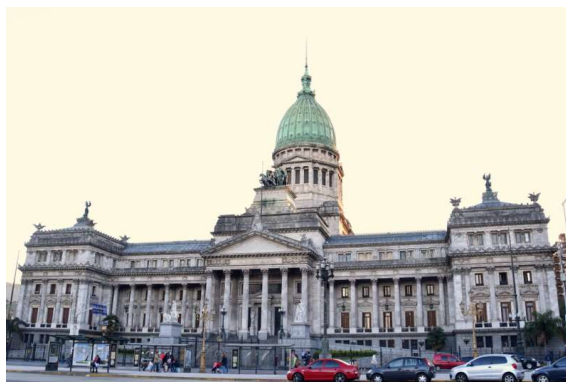
mate čaj se pije v družbi (vsi iz ene posodice)...hodijo s termo posodo naokoli in pijejo kjer se spomnijo - lepo, da se ohranjajo tradicionalne navade

casa rosada - čez vikend in praznike imajo brezplačno vodene ogleda, a kaj, ko si moraš termin rezervirati vnaprej :(

zanimiva ura na Plazi de Mayo

congreso nacional malo pred nočjo

21. avgust 2016, nedelja

Buenos Aires

Tile južnoameriški zajtrki mi gredo počasi že na živce. Kava in sok sta po pravilu. Večinoma, a ne vedno, še toast in maslo. Prav povsod pa marmelada, nek nutela-like namaz, crosanti in pa sladice. Cuker, cuker in še enkrat cukrer! Ne vem, če sva v polovici hotelov dobila sir in salamo in nikjer, prav nikjer, ni bilo več različnih vrst sira in salame. Ter tu in tam (ampak res le v boljših hotelih) še zmešana jajca in nekaj sadja za vzorec. In v teh bolj nobel hotelih je poleg enega pladnja s sadjem zloženih vsaj deset, raje več, pladnjev s torticami, pitami, pudingi, piškoti, čokoladami in podobno šaro. Saj, enkrat na mesec že paše kolaček za zajtrk, ampak dan na dan... to je pa enostavno tu-mač.

Danes sva se nasrjala tudi za kosilo. Za začetek ne vem ali je mlada kelnerca zmešana ali samo taka afna. Potem čakava, jaz dobim narobe hrano, Vesnina solata je nezabeljena, pribor prinesejo šele, ko puncu razloživa, da ne bova jedla z rokami, na koncu pozabijo na sladico in še kaj bi se našlo. Pa še hrana je obupno zanič. In se spraviva plačat. Najprej povedo, da tip ni vključen (in za tako postrežbo tudi ne bo, dodam jaz), nato hočejo malo goljufat (Južnoameričani, pač), potem jim ne dela pos terminal. Oni bi keš. Počasi jih imava dosti, pospraviva vse najine kartice in vljudno razloživa, da prideva plačat manjana, ko bodo popravili tehniko. In odideva. Nihče se ni razburjal...

Edina turistična zadeva, ki je bila na sporedu danes, je ogled La Boce. Super atrakcija, kot jo imenujejo turistični prospekti, je nekaj uličic, polnih souvenirščinic in gostilnic. Vsega skupaj je za četrto Stare Ljubljane. Domačinov ni, turistov pa nekaj sto. Vesna fotka bolj z dolgim obrazom. Reklamiranih glumačev, muskontarjev in plesalcev tanga ni. Par, ki se proti plačilu postavi v mirujočo pozo za fotkanje, res ne more šteti v kategorijo "plesalci". Razlupane fasade so pobarvane v živih barvah in precej jih je z živobarvnimi plastificiranimi kipi. Za moj okus je to kič in še ta v precej slabem stanju - nekateri kipi so že kar razpadajoči. Ni vedno ogleda.

Upam, da bo v Urugvaju bolje. Poizvedbe pri rentičarjih spet niso obrodile sadov. Nekateri so sicer danes zaprti, vendar glede na splošno stanje duha, verjetno tudi jutri ne bo kaj bolje. Plan B. Grevs s ferijem. Vendar ne za 250 evrov, kot so običajne cene v turističnih agencijah, ampak za manj kot polovično ceno. Gugl nama je to povedal, ko sva pila kavico na sončku. Za to se je potrebno sprehoditi do feri terminala in tam kupiti karto. Jutri izplujeva v Urugvaj.

In ko smo že pri sprehodih. V zadnjih treh dneh sva veliko hodila. Vsega skupaj sva verjetno prehodila okoli 40-50 km. Po mestnih ulicah. Mislim, da sva si kar ustvarila vtis o mestu.

argentinski bankovci na katerih so upodobljeni politiki, vojskovodje...za 1 euro dobiš malo več kot 16 arg.pesov

La Boca je en konec kot bi stopil na Fužine, drugi v katerem vse razpada, tretji pa turistični konec Caminito

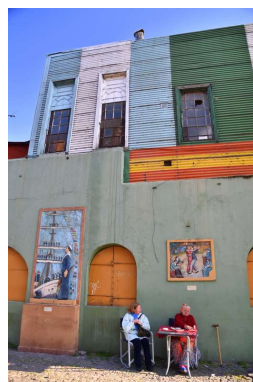
Caminito je postal turistično zanimiv, ker so hiše barvane z različnimi barvami (pristaniški delavci kradli barve v službi) ...

verjetno največkrat fotografirana hiša z Evito Peron, nogometašem Diego Armando in plesalec tanga Carlos Gardel

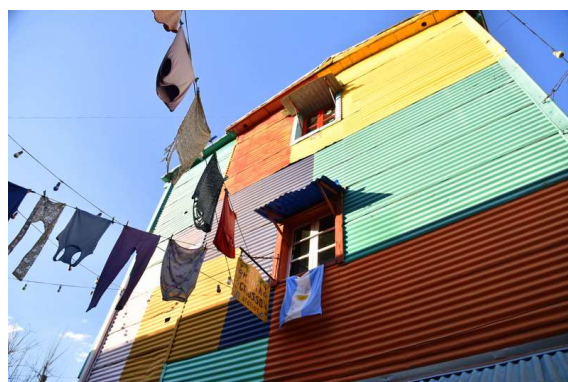
sem bila pa malce razočarana nad tem turističnim koncem, kaj vem, spet sem preveč pričakovala :(

nisem stopila dovolj blizu, da bi videla kaj mama prodaja

....škoda je, da naredijo kipe ipd ter le tega nič ne vzdržujejo...res škoda

v zgornjem nadstropju je bilo napisano art...očitno je to del umetniške predstavitev :)

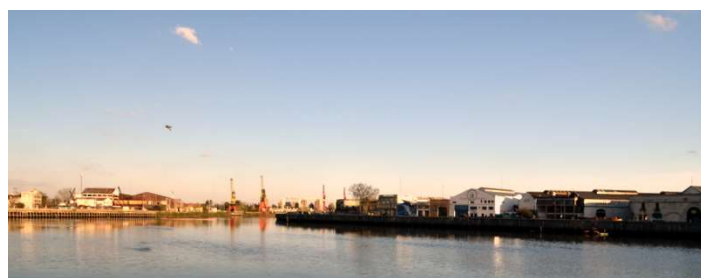
magnetki v stilu hiš v La Boci; aja, nogometno igrišče v La Boci sva videla, kar se je dalo videti na daleč (projektiral slov.arhitekt)

res je, nisem se zelo zanimala kdaj in kje plešejo spontano tango (bila pa sem na tistih ulicah kot je bilo rečeno, da plešejo), tako, da žal nobene fotke plesa v živo :(

v tem muzeju na prostem veliko oštarij, nešteto trgovin upam, da kaj od tega denarja dobijo tudi revni otroci

malo pred nočjo v pristanišču La Boca

Atlantik 2016

Urugvaj

22. avgust 2016, ponedeljek

Buenos Aires - Colonia

Prav počasi se skipava iz hotela, nikamor se nama ne mudi. Ampak, taksi se mimo pripelje v nekaj sekundah in v desetih minutah sva v luki - pol hitreje, kot je predvidel gugl. Check-in na ladjo je narejen v trenutku, kliranje s carino in policijo še prej. Dve uri potem preživljava v čakalnici. Hic! Le zakaj niso bili na ostalih mejah, kjer ni bilo potrebno čakati na prevoz, tako ekspeditivni?

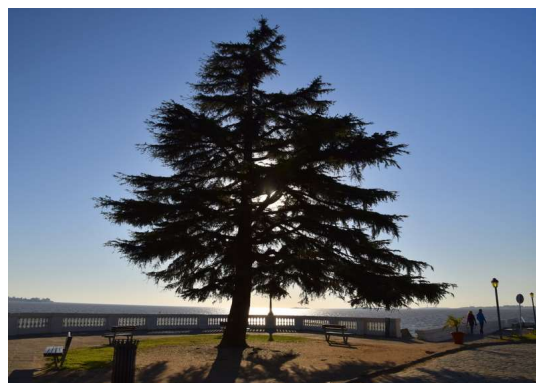
Plovba v lepem sončnem vremenu mine kot bi mignil. Prvi vtis o Urugvaju je pozitiven, hotelček je čisto kul (le predrag), denar dobiva (spet predrago), pranje cot urediva. Celo clear-in pri mobilnem operaterju je eden najenostavnejših do sedaj - gospa govori tekoče angleško in (kar je še bolj pomembno in redko videno) popolnoma jasno ji je, kaj mora narediti. Pet minut in sva omrežena.

Potem se pa zaplete... Zavijeva na kosilo, naročiva svetovno znano urugvajsko meso (500 g po osebi, 5 cm v debelino) in dobiva 50 g po osebi in 5 mm v debelino. Samo z roko zamahnem, vstanem in odidem. Pao mi mrak na oči! Vesna se še nekaj pogovarja, jim razlaga, da naj se učijo turizma kje druge in ne v Naši lipi, pa ji punca mirno odgovori, da jim je samo to še ostalo. Že druga oštarija v dveh dneh, kjer nisva plačala - no tukaj nisva niti jedla. Pri sosedu jim je očitno ostalo malo več. Celo več dobiva, kot piše na jedilniku. Vendar. Namesto en krat pet centimetrov je dva krat dva in pol centimetra. Pa tudi meso je daleč od tistega urugvajskega, ki se ga spomniva s Pacifika. Le cena je s 13 evri za polkilski (oz. dvakrat četrtkilski) file s prilogo pariška za tukajšnje razmere. Ah, ja...

Sprehod po Coloniji, Unescovi svetovni dediščini, prinese problem. Vesna ga ima. Ne ve, kaj pofotkati. Nič, ampak res nič, ni vredno pritiskanja na sprožilec. Čisto navadna obmorska vasica z enim svetilnikom in nekaj metri nizkega obzidja. That's all folks. No, in z enim kupom oštarij in kafičev, seveda. Res ne vem, zakaj Stara Ljubljana ni zaščitena pod okriljem Unesca. Pa ne samo Stara Ljubljana, vsaka slovenska vas bi po teh kriterijih lahko spadala pod Unescov patronat. Popolni nategunac!

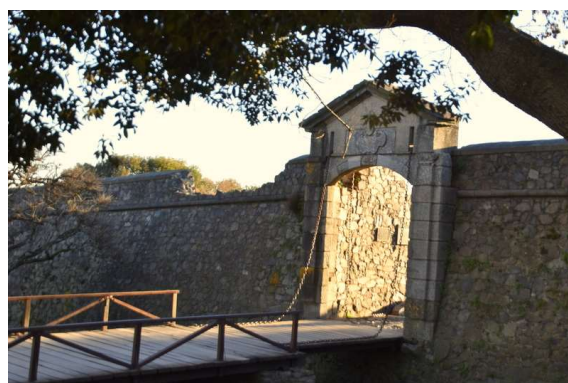
urugvajska zastava

riva ob morju še kar urejena, za mesece s 30.000 prebivalci, turistov je menda med decembrom in marcem toliko, da si po prstih hodijo in čakajo v oštariji uro na vrsto

Colonia del Sacramento je bilo pred leti imenovano za unesco svetovne dediščine

Večje znamenitosti v tem kraj so Iglesia Matriz, najstarejši Mestni muzej, vrata iz 17. stoletja,...

glavne ulice so široke

reg.avtomobilska tablica; neverjetno veliko golf vozičkov sem videla v mestu

veliko jadrnic na bojah je bilo za tako majhno mesto

klementine.... sem jih takoj kupila v trgovini, tukaj so cenejše kot v argentini

svetilnik na katerega se lahko povzpneš na vrh

ravno pijem mate čaj v hotelu, tako kot ga pijejo domačini (mi ga je receptor pripravil), zelo grenak, zelo ... menda je čisto pri koncu šele bolj blag

zvečer sva zamudila sončni zahod, je bila prehuda lakota :) menda, tako piše na wiki potniku: vedno po sončnem zahodu vsi prebivalci ploskajo ... no, nič ni bilo slišati ... hm, mogoče pa ni bilo sončnega zahoda?

23. avgust 2016, torek

Colonia - Punta del Este

Pozajtrkujeva enega boljših zajtrkov v Južni Ameriki. Poleg sladkarij je bilo celo nekaj rezin prešane šunke in sira. Greva v lov za avtom. Spet pozitivno presenečenje. V prvi poslovalnici, 50 m od hotela, ga najdeva. Če plačava s kreditno kartico, dobiva 22% popusta. Zakaj? Zato, ker sva tujca, ki plačujeva s tujo kreditno kartico in nama ni potrebno plačati DDV. Če plačava z gotovino, nama pribijejo še DDV. No, kaj takega še nisem doživel. Precej bolj običajno je, da mi povedo eno ceno in ko plačujem, je za "tax" večji račun (ju-nou-dis-is-for-government-not-for-mi, je potem tipična razlaga). Kakorkoli, avtoček Hjundajček naju stane na dan 20 evrov. Ugodno. In za razliko od Opla (aka Chevroleta) iz Ushuaie, ki je bil po 70 evrov, celo dobro dela.

Tudi hoteli so za naju brez davka, ampak to sva vedela že prej. Nisva pa vedela, da se bo to čudo z dedevejem ponovilo še pri večerji. Na koncu, ko iz žepa potegnem kreditno kartico, nama odbijejo 22% od zneska računa. Če plačava z gotovino, pa ne. Spet imam problem. Vse cene na jedilniku moram po novem deliti z 32 in potem še s 1,22. Komplicirano. Raje bom primerjal takole: enota mere je flaška odličnega urugvajskega cabernet sauvignona in današnja večerja z napitnino vred je bila vredna 5 flašk. Voila!

Res super dežela: davkov se ne plačuje, pa še gandža je legalna!

Dan je bil čudovito sončen in precej toplel za zimske razmere. Verjetno posledica globalnega segrevanja. Cel teden naj bi bilo tako, preko vikenda pa ohladitev z dežjem. Tisto bo pa verjetno zaradi prihoda nove ledene dobe. Oboje znanstveno dokazano. Colonio prehodi in prevozi po dolgem in počez, pa nikakor ne moreva odkriti nič novega v tem Unescovem mestecu. Zatorej se odpraviva dalje.

Spremljajo naju podobni občutki, kot sva jih imela v Čilu. Dežela je urejena, razmeroma bogata za južnoameriške razmere in bistveno manj razlupana in zasmetena kot Argentina. Pravzaprav sploh ni razlupana! Montevideo (na hitro) je čisto spodobno mesto in Punta del Este povsem zasluži renome zbirališča jet seta. S podnapisom "v sezoni". Sedaj je večina hotelov in lokalov zaprtih in v odprtih sva skoraj edina gosta. No, ni pa na pločnikih lukenj s smetmi, tipičnih za Argentino, in zgradbe so lepo urejene in vzdrževane. Cene pa podobne ali nižje (preden odbijem dedeve, potem pa sploh!). In danes na srečo ni bilo nobenega APPja. Vsaj ne takega, ki bi ga prepoznal. Kako so me tile Južnoameričani v slabih treh

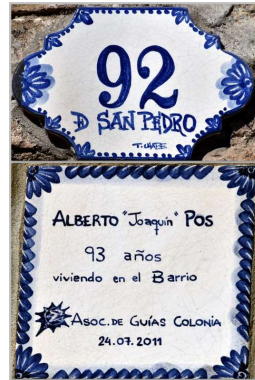
mesecih že stenovali! Vesel sem že, če me en dan nihče ni poskusil opetnajstiti...

svetilnik s starimi ruševinami ena od unescovih

oštarije so simpatično urejene

keramične ploščice - portugalski stil

oldtimer, ki že zelo dolgo ni bil vožen, sodeč po spuščениh gumah...škoda, da lastnik slabo skrbi zanj

nekoč je bil neke vrste stadion v maroškem stilu, danes le še ruševine

na plaži se ribe lovijo, premrzlo za kopanje-pa meni tudi barva vode ni ravno pri srcu

niso samo krave, tudi ovce so :)

Montevideo slikan iz Ramble....stanovanje s pogledom na južni atlantik :), je verjetno oglas ob prodaji stanovanja :)

ena od marin v Montevideo

Punta del Este od daleč....

24. avgust 2016, sredo

Punta del Este - Punta del Diablo - Punta del Este

Še en dan brez nategunca. Že zajtrk je bil presenečenje. Poleg toasta še sveže bagetke in poleg sira v lističih tudi 2 (z besedo: dve!) vrsti salame. In skleda sadja. Pa tudi tortice in ostale sladkarije so bile, kot vedno. Brez tega očitno ne gre.

Odpeljeva se v smeri proti Braziliji. Ustaviva se tu in tam, Vesna fotka. Najprej prste, ki molijo iz mivke na plaži v Punt del Este, potem Trumpov tower (v izgradnji), pa Faro Jose Ignacio in še malo kasneje most in eco resort poleg mosta na Laguni Garzon. Slednje zasluži malo več pozornosti. Most je zgrajen kot rondo sredi lagune. Torej, pelješ se, pripelješ nad vodo in tam se vozna pasova razcepita, zato zaviješ v krog z radijem okoli sto metrov in ko ga pol prevoziš, zapelješ iz tega kroga ven in oba vozna pasova ceste sta spet spojena, nekaj stebrov še nad laguno in potem po kopnem dalje. Čemu tako, ve verjetno le arhitekt. In, jasno, tudi izvajalec. Davkoplačevalci pa zagotovo ne. Ampak, na drugi strani lagune se zanimivosti nadaljujejo. Eco resort je narejen po zgledu Maldivov, le da so water villas plavajoče barake (zato verjetno pripis "eco") s klimo (eco?), do katerih se pride po vigi-vagi pomolih. Ko vidim kaj takega se vedno spomnim na modreca, ki je nekoč izjavil, da je vse na tem svetu omejeno, le človeška neumnost je brezmejna.

Pot se nekaj časa nadaljuje po makadamu namibijskega tipa. Bistveno bolje, kot kateri koli makadam v drugih državah Južne Amerike. Potovalna hitrost v čisto navadnem Hyundaijevem malčku je enaka, če ne višja kot v Qashqaiju, ki sva ga vozila po Namibiji. Precej preko 100 km/h. Na srečo je bila cesta brez radarjev. Okolica je na las podobna Irski, rahlo valoviti griči, porasli s travo in nekaj drevesi za poživitev. In kravami, ogromno kravami. Lepo nama je povedal domačin v Coloniji, you will see cows, cows and even more cows. Vmes so kmetije. To so urejeni ranči z lepimi in velikimi hišami ter ločeno lociranimi ostalimi kmetijskimi objekti.

Država ima v bistvu le dve industrijski panogi: živinorejo in turizem. Moram reči (vsaj zaenkrat), da je to tudi prva država v Južni Ameriki, kjer razumejo, kaj je turizem. Trudijo se ga narediti dolgoročno stabilno rastočega in predvsem k Argentincem in Brazilcem dodati goste z vsega sveta. Težka naloga...

Če v vodiču piše, da je Punta del Este za "starejše občane" (nad 50 let) in je sosednje mesto La Barra za "mladino" (15-50 let), potem je Punta del Diablo za backpackerje po srcu (vseh starosti). Prvo mesto je polno restavracij, drugo je polno barov in tretje je polno razlupanih lokalov. Edino res razlupano mestece v Urugvaju, kar sva jih videla.

morski deklici...eno je ribič ujel v mrežo

pred nama so maširali s puškami ...verjetno trening pred jutrišnjim praznikom ?

ena od marin v Punta del Este

na majhnem ribjem marketu je ogromno ptičev čakalo na ostanke rib

Trumpov luksuzni hotel v gradnji; menda naj bi bil dnevni najem trisobnega apartmaja preko 2000 USD

prav posrečeno kako se trudijo delati hribčke - v državi Urugvaj je najvišja nad.višina 500 m

najbolj pogosta fotografija v Punta del Este - neki umetnik se je spomnil zakopati roko v mivko

most redi ničesar kot rondo

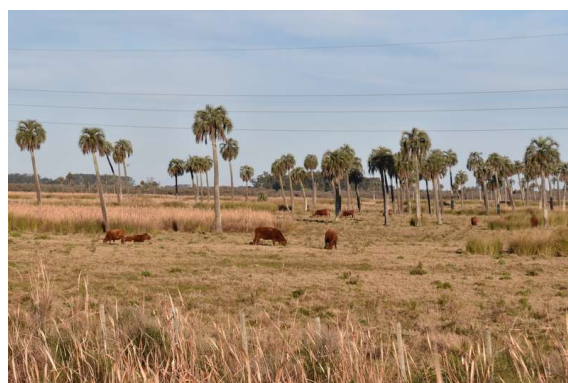
eco turizem s klima napravami :)

dober ulov!

ribiči naložili kar na konja svoj ulov

podobna scena kot je bila na otokih Vanuatih

25. avgust 2016, četrtek

Punta del Este - Atlantida

Ne veva, ali bi se premaknila iz Punta del Este ali bi ostala še kak dan. Odločiva se za odhod. Ampak, najprej na kafetek, dan je prečudovit in dokaj tople. Kafetkanje na soncu na terasi yacht cluba in opazovanje morskih levov v morju je balzam za živce. Marina v Punta del Este, ena izmed enajstih v Urugvajskih vodah, je relativno velika z okoli 400 privezi na petih pomolih in 100 na bojah. Če je bila Punta del Este še včeraj mesto duhov, je danes čisto drugače. Vozimo se v koloni, parkirišča so zasedena, na plaži je živahno. Kot da smo sredi poletja. Jasno, dan je čudovit in danes je v Urugvaju državni praznik, dan neodvisnosti.

Za popestritev dneva poskrbijo kiti grbavci. Cela jata jih je v morju tik ob kilometrski peščeni plaži. Na Rambli je zastoj, vsi se ustavljajo, vsi fotkajo, v zraku so droni. Mislim sem, da se kiti v teh vodah zadržujejo poleti, pa se očitno tudi pozimi. Z barke sva jih videla velikokrat, tokrat prvič ali morda drugič tudi s kopnega. Takega izleta turistične agencije ne nudijo, nudijo pa ogled neke sploh-in-oh hiše, must see v Punta del Este. Hja, če ne bi videl že Gaudijevih objektov, bi morda še verjel...

Nadaljujeva proti Montevideu, pa ne po avtocesti, ampak ob morju. Ustaviva se na kosilu, pa bi bilo bolje, da se ne bi. Za 30 evrov pojeva fish'n'chips, ki se sicer v prijetni obmorski gostilnici imenuje precej bolj fancy, rezultat je pa čista polomija. Ni pa polomija, da sva vztrajala z vožnjo ob morju. V nobenem vodiču omenjena zadeva, se meni zdi neprimerno večja atrakcija, kot kip pomembnega generala ali še ena izmed cerkva. Piriapolis ima namreč marino in nad marino hribček (precejšna redkost v tej ravni deželi), na katerega je speljana sedežnica. Zanimivo!

Obala je ves čas podobna. Fina sipka mivka, precej svetla, prijetna za hojo. Le morje nima prave, niti temperature, niti barve, je pa kot jezero. Popolnoma mirno, brez valov, niti mrtvega morja ni, kar je za ocean prava redkost. Dva, morda trije bofori vetra ne motijo kanuistov in suparja (na odprtem oceanu!) in so že dovolj za ležerno praznično jadranje. Res lepo.

Manj lepo je v Atlantidi, ko izvem koliko stane (povsem povprečna) soba v hotelu. Vesna je pomešala tečaje, dedeveje in še kaj in so ji sobo prodali trikrat predrago. Hic! No, vsaj bazeni so in ona se lahko tam potolaži. Meni, ki mi ni do namakanja pa ostane le grenak priokus.

brez termos steklenice in njihove skodelice za mate čaj pa se ne gre nikamor...prav luštni so: kamorkoli gredo, to dvoje nosijo s seboj

danes smo videli jato kitov (niso samo na Jadranu :))

dobra mivka, ravno prav drobna, nič se ne prijema na kožo, lepe barve ...manjka samo še toplo morje

ljudi je bilo zaradi praznika ogromno, včeraj zelo malo

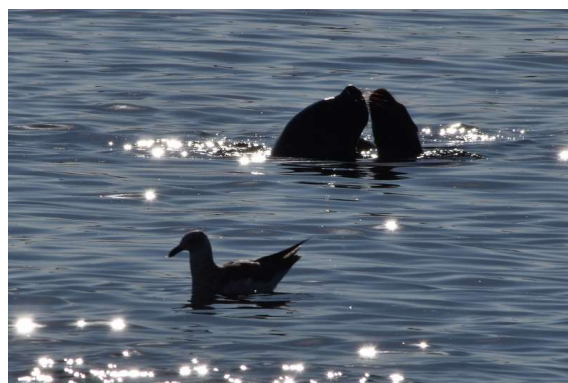
pa tudi jadrnice so dvignile svoja jadra in z rahlim vetričem odjadrale na pot

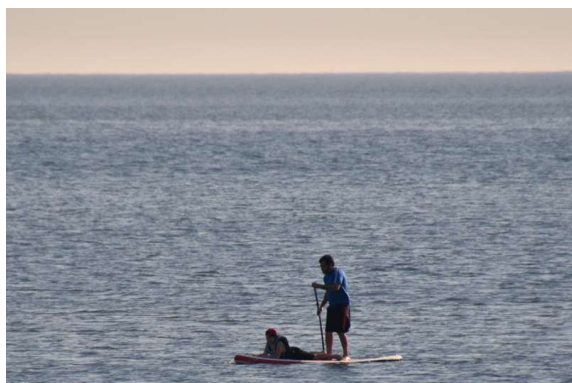
Casapueblo.... povsod piše, da je to must to see na tem koncu ... a kaj, ko smo videli že Gudijeva dela :)

sedežnica v Piriapoliju... hecno videti smučarsko sedežnico na morju

v marini so se igrali morski Levi

možakar supa na atlantiku, pa še madam zraven prevaža na supu

casino

tukaj se lepo vidi do kam pelje sedežnica

tako kot kjerkoli drugje na svetu na lep topel sončni dan :)

26. avgust 2016, petek

Atlantida - Montevideo

Zajtrk v super dragem hotelu je en sam brezmesni in brezsirni cukur, torej v sobi pojeva še en zajtrk, ki ga Vesna kupi v trgovini. Bagetka, pršut in sir. Potem pa dalje. Ogled hiše v orlovi glavi (baje spet nek pomemben arhitekt) je hitro končan. Sledi izlet v bodego Bouza, v vinsko klet, torej. Ta traja malo dalj časa. Glede na cene, je potrebno piti kar se da počasi. Vesna si privošči kozarček (odličnega) rdečega Tannata, jaz popijem kozarček belega vina, letnik 2016. Saj, vino ni bilo ne-vem-kaj, sem pa zato letnik 2016 pil natanko 77 dni pred Martinovim, kar pa tudi ni kar tako. Sediva na prijetnem sončku. Pri 25 stopinjah v senci je to že kar vroče. In vibrirava z domovino. Moram reči, da je Viber v letu dni toliko napredoval, da ni več bistveno slabši od Skypa in ga večinoma uporablja za komunikacijo s Slovenijo.

Potem pa v Montevideo in v hotel. Za jutri je napovedan dež in odločiva se za four-star hotel. Morda bova morala jutrišnji dan preživeti v sobi in potem je že fino, da je dobra. Sledi peš izlet po Montivideu, dobrih šest kilometrov. Vesna fotka. Mesto sploh ni tako nezanimivo, kot ga opisujejo vodiči. Meni je celo bolj všeč, kot Buenos Aires. Zgradbe so manjše in je zato vse skupaj precej bolj luftig. Tudi bronastih in betonskih generalov in njihovih pomagačev je manj. Cilj hoje po centru je Mercado del Puerto, edina z zvezdico označena atrakcija v vodiču. Ah, ja. Tudi, če sploh ne bi bila omenjena! Celotni mercado je skupek (pre)dragih in (pre)slabih oštarij in ene suvenirdžinje. Tipična past za turiste. A kaj hočeva, lačna sva in nekaj je vseeno potrebno pojesti.

Ob mraku se sprehodiva po drugi poti nazaj proti hotelu. Opazujeva ljudi na cesti. Veliko jih hodi s termosko (napolnjeno z vročo vodo) v eni in skodelo s posebno slamico v drugi roki. Med hojo počasi srebajo mate čaj. Sto ljudi, sto čudi... Nasproti vhoda v hotel zavijeva v Centro Curturel (uradno) ali Mercado Artisanal (neuradno) ali oštarijo (po domače). Bivša tržnica je ena sama gostilna za nekaj sto ljudi. Povsem enako, kot v onem popoldanskem tjuristi-plejsu, le cene so polovične in zapiralni čas šest ur kasneje. In zvečer je ob jedi na sporedu ples. Če sva si prej privoščila eno (litrsko) pivo, si jih tukaj štiri. Za skoraj enako število šuškevcev. Pardon, šuškevcev nikjer ne uporablja, plačujeva le s plastiko. Če bi jih, bi bile cene za natančno 22% višje...

arhitekt si je postavil malce odštekano hišo na plaži

Tone pod brajdo v bodegi Bouza

letošnje vino; grozdje tega vina je bilo obrano v začetku februarja

vinska klet

sova ali čuk?

neskončni vinogradi

pa še ena panoramska iz Bouze

častna straža pred palačo

fanta sta mirno stala in tudi trznila nista ob fotografiranju

ogromno ljudi v parku

odštekana stavba

v centru več roštiljad na kupu, bolj za turiste (sodeč po cenah)

27. avgust 2016, sobota

Montevideo

Bife zajtrk v tako nobel hotelu je za južnoameriške pojme naravnost pravljichen. Premore eno vrsto salame, eno vrsto sira, eno vrsto jajc, toast in žemljice, pet ali šest vrst sadja ter vsaj 20 (raje več) vrst pit, rogljičev, piškotov in tortic. Cuker, cukr in še enkrat cukr. Še dobro, da vmešana jajca niso posuta s sladkorjem v prahu...

Zunaj je dež, pa se vseeno pogumno odpraviva naokoli. Vesna bi šopala souvenir. Po pol ure se (mokra) vrneva v hotel. Vmes se sprehodiva mimo trga, ki je bil včeraj zvečer nerazumno nabasan z mularijo. Bilo jih je morda tisoč. Nihče se z nikomer ni pogovarjal, nihče nikogar ni gledal. Vsi so v rokah držali telefone in z izbuljenimi očmi sledili dogajanju v kiber prostoru. Na trgu je brezplačna wifi zona. Danes jih je vse pregnal dež in trg izgleda čisto drugače. Precej lepše.

V dežju si Vesna polepša pričesko. Nasproti hotela. Zvečer se odpraviva na večerjo in tango show. Tudi (skoraj) nasproti hotela. Parillada. Če sva sedela pred roštiljem od petih popoldan do enajstih zvečer, je jasno, koliko sva pojedla. Veliko! In popila šteвно mnogo piv. Natančno sedem litric. Roštilj je fenomenalen, kurjen z drvni brez oglja, hrana povprečna, šov pod pričakovanji. Še dobro, da ga nisva šla gledat v Buenos Airesu za 250 evrov...

polno tovrstnih rož je vsepovsod videti

ravno dobro zvaljeni ptiček in mamica

ledeni kozarci z dobrim pivom

malce drugačne vrste peka in roštilja

ob desetih zvečer se šele začne program kjer voditelj poje in gostje plešejo ob stari glasbi iz pričetka tangovih let

...z glasbo in okolico se nekako kar povrneš v preteklost

marsikaj se prodaja tudi na stojnicah

mercado - več različnih oštarij na kupu v centru

glavni trg v mestu - Plaza Independencia

včasih smo se pogovarjali med seboj, sedaj postajajo stiki vedno bolj in bolj v cyber svetu

govorica telesa ...

stavbe v Montevideu niso tako visoke kot v B.A.

28. avgust 2016, nedelja

Montevideo - Colonia del Sacramento - Buenos Aires

Še zjutraj sem sit od sinoči. Ah ja, ludo glavo! Nedeljska vožnja po Montivideu je še najbolj podobna vožnji po avstralskem outbacku. Sama sva sredi velikega mesta. Celo turistična tržnica s souvenirdržinjcami je zaprta. Nič ne bo z majčkami za vnuke, hic!

Do Colonie, kjer bova vrnila avto in se presedla na feri, se odločiva zapeljati po alternativnih cestah, da si še malo ogledava pampe. Podeželje. Za razliko od južne sosede, kjer je internet izven mest čista utopija, je tu pokritost s signalom ves čas dobra, precej časa je celo 4G LTE. Prav zanimiva pa pokrajina ni več, sila podobna je vzhodnemu delu dežele med Punto del Este in Brazilijo, le da je tu več poljedelstva, tam je bilo pa več živinoreje.

Peljeva se mimo dveh estancias turísticas, mimo kmečkega turizma, torej. Zadeva izgleda nekako takole: hotel z deset ali dvajsetimi sobami, večja restavracija in malo stran pet krav na pašniku. Kmečki turizem je v tej deželi očitno manj obdavčen in če se (bivši) kmet začne ukvarjati s turistično industrijo, zgradi davčno oazo. Logično. Verjetno pa nudi tudi guided tours (solo espaniol), recimo "ogled štale z demonstracijo molže, odhod vsak dan ob 5:30, trajanje 3 ure, povratek na zajtrk - cena 55 USD po osebi vključuje ogled štale, ogled molže z večje razdalje, da se krave ne vznemirja, eco kmetija, ogled njive za štalo, ogled in hkrati možnost nakupa lokalnih izdelkov, vodenje in organizacijo izleta (vodič z znanjem angleščine - doplačilo 20 USD), bujenje gratis".

Edino mestece na poti je Carmelo, danes mesto duhov. Spijeva kavico in si ogledava rivo ter marino. Marina je meni zanimiva, sila podobna je marinam na Nizozenskem - tistim na kanalih. Vsi privezi so na rečnem bregu, bočno, z vodo in elektriko. Kaj drugega pa na žalost v kratkem času, ki nama je bil na voljo, nisva doživela. Ob dveh popoldan sva morala vrniti avto in potem se s precej velikim katamaranom s 30 vozli peljati preko 25 milj široke reke Rio de la Plata v Buenos Aires. Ferry terminal v Coloniji spominja na letališče. Check-in z okoli petnajstimi mesti ima na vsakem šalterju označenega prevoznika in ime ladje, sledi immigration (malo so se sicer vtaknili v najine pasoše, pa niso delali težav) in nato čakalnica s kafičem in nekaj gatemi za vkrcavanje po tunelih na ustrezno ladjo.

V Argentini se takoj soočiva z balkanizmom. Taksist bi malo po svoje računal. Saj ni bilo nič hudega, Vesna je malo bolj na glas povedala, kaj piše na taksimetru in je bilo takoj v redu. A le zakaj je vedno potrebno preverjati račune? Samo slab teden sva bila v dokaj normalni državi in sva se kar malo odvadila od teh stalnih apepejev...

ikona mesta je nihajoči most iz leta 1912 čez potok

v čast argentincem

to ni grozdje :) ...listi so taki kot pri benjaminu

poleti verjetno lepše zgleda, ker je vse zeleno in cvetoče

pivo narejeno v Carmelu...

v Carmelu imajo tudi vinarne

hitro kavo spila v restavraciji s prijetnim domačim ambientom

mesto letos slavi 200 obletnico ustanovitve

rotary clubi vsepovsod

lepa groba mivka pri reki Rio de la Plata

pa še zadnji posnetki kmetijskega podeželja v Urugvaju

spet nazaj v Buenos Aires - sedaj spiva v 7. nadstropju

Atlantik 2016

Argentina

29. avgust 2016, ponedeljek

Buenos Aires

Najprej na ambasado po potna lista. Ampak. DHL jih bo dostavil šele danes popoldan. Plan B. Nič ne bo z nakupom vozovnic, za to bi potrebovala pasoše. V Argentini brez tega ne gre skoraj nikjer. Midva pa ne veva niti številke, kaj šele, da bi ju bilo možno fotokopirati - kar je stalna praksa pri nakupu kart (tudi avtobusnih!), rentanju avta ali vselitvi v hotel. Pa greva spet malo na deseterkilometrski sprehod po mestu. Mislim, da sva postala dobra poznavalca v rubriki "Buenos Aires by foot", skoraj eksperta. Kafetkava, Vesna fotka. In potem v hotelu ob delu počakava na klic iz veleposlaništva. Popoldan je DHL paket prispel in v paketu najina potna lista. Dvigneva jih in potem dolgo in prijetno klepetava s slovensko-argentinsko ekipo na konzulatu precej preko konca njihovega delovnega časa. Kupiva še karti za Iguazu, avtobusni. Z novima potnima listoma je to šala-mala. Nikogar ne zanima, da manjka entry stamp, pravzaprav nikogar ne zanima, da pasoša sploh nimata niti enega žiga. Bomo videli, kaj naju še čaka na meji, ko bova zapuščala Argentino. Zna biti še zabavno...

Avionska karta do slapov Iguazu je stala pred tednom dni 130, včeraj 175 in danes 186 evrov po osebi. Avtobus je bil včeraj 103 in danes 82 evra. Odločitev je enostavna, za dobrih 250 evrov razlike (če prištejem še sobo za eno noč) bova vsekakor potrpežljiva in spala na avtobusu.

V sklopu plana B se Vesna odloči oddati paket na pošti. Pa se zaplete. Teta za šalterjem ne razume čemu služi rubrika "Pošiljatelj" in hoče, da je tam naslov hotela, kjer sva. Nič jo ne premakne, nobene razlage ne sprejme. Joooj! No, na naslednji pošti je šef, ki lepo govori angleško in pozna delovanje poštne službe. Ta je po celem svetu enaka. In to bi gospa, ki razlaga, da je v Argentini drugače, že lahko vedela. Paket je oddan, kdaj bo prispel na drugi konec sveta, pa ne ve nihče. Imava sicer tracking number, podobno kot sva ga imela tudi v Čilu, kjer je vpogled na netu povedal, da je bil paket prvi dan oddan na pošti in drugi dan posredovan prevozniku na mednarodnem letališču. Potem pa nič do dostave čez mesec in pol. Res koristne informacije, ni kaj. Pa še ena cvetka se nama je zgodila na pošti. Argentina je edina država na svetu, kar jih pozna, da ima dve pošti. In dvojne znamke. In dvojne nabiralnike. Seveda romajo naše razglednice v napačnega. Ampak, ni problema, pove punca na filaterističnem uradu državne pošte, jih bodo uslužbenci osebno odnesli v pravi nabiralnik, ko bodo sortirali pošto. Upam, da res.

Torre Monumental so zgradili angleži (ves gradbeni material je iz Anglije!); otvoritev je bila 24.5.1916

največji zvon tehta okoli sedem ton; kupola je iz bakrenih plošč; ura je za spremembo točna - delovanje ure je nihalo in uteži

višina stolpa je 75,5 metrov

železniška postaja v okrožju Retiro

30. avgust 2016, torek

Buenos Aires - Puerto Iguazu

Meso pri včerajšnji večerji je bilo končno tako, kot se šika. Od Mendoze naprej ni bilo dobrega mesa. Problem je najti pravo oštarijo. Očitno. Tale je bila deset metrov od hotela. Ampak, ne glede na sinočnjo prehranjevanje, se pri zajtrku vseeno dobro najem. Za vsak slučaj. Očitno je potrebno izbrati štirizvezdični hotel, da človek lahko za zajtrk zaužije košček salame...

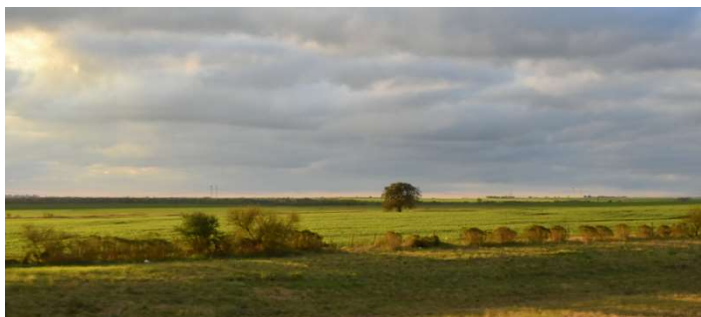
V sobi ostaneva uro dlje, kot je dovoljeno, nič ne komplicirajo. Vesna dela. Potem pa na postajo in na bus. Vožnja po avtocesti je umirjena, prijetna. Bomo videli, kaj prinese noč. Ali bo spanje, ali ne bo spanja?

pa nekaj fotografij med vožnjo z avtobusom

poplavljeni travniki, njive

trava je postajala vedno bolj živo zelene barve

pogled z viška na avtobusne sedeže ...samo trije so v vrsti

31. avgust 2016, sreda

Puerto Iguazu

Spanje je bilo. In večerja tudi. Dvojna. Najprej si na vmesni postaji kupiva dunajca pri prodajalcu, ki pride na bus. Tako rekoč a la carte room service. Potem je na vrsti še cathering. Via Bariloche (ali po novem Plusbus) se je že drugič odrezal s flaško vina pri večerji. Ja, je precejšna razlika med prevozniki. Pri enih se počutiš kot car, pri drugih pa zmrzuješ. Ker jih je na vseh pomembnejših linijah cela množica različnih, se splača malo pogledati in izbrati pravega. Cene so itak zelo podobne. In pa, na vsak način je potrebno izbrati najbolj udobne sedeže, tri v širino avtobusa - take, ki se raztegnejo na 180 stopinj in nikakor ne semi cama, kjer se naslonjalo le malo nagne. Hja, po treh mesecih mi bo počasi vse jasno...

Puerto Iguazu je skoraj popolnoma prazen, mesto duhov. Turistov je le malo več, kot za prste ene roke. Pogledava si tromejo, sotočje rek Parana in Iguazu. Morda petdeset metrov nad nivojem rek so tri platforme, argentinska, brazilska in paragvajska. Zelo so si podobne. In moj telefon mi sporoči, da je na voljo skoraj 30 različnih mobilnih omrežij. Internet pa kljub temu dela precej slabo. Živela argentinska tehnologija!

Presenetijo me cene v gostilnah. Pričakoval sem visoke, kot v Patagoniji, pa je ravno obratno. Za male denarje se dobro najeva. Buteljka spodobnega Malbeca pri kosilu je dobrih 5 evrov. Ampak. Solo efectivo. Ah ja, banana republika...

pogled iz argentinske strani

vsaka stran ima svoj stožec s svojimi barvami zastave - na fotki argentinska

paragvajska stran

brazilska stran...kakor je videti je še največ življenja videti na argentinski strani

trajekt iz paragvajske strani v argentino

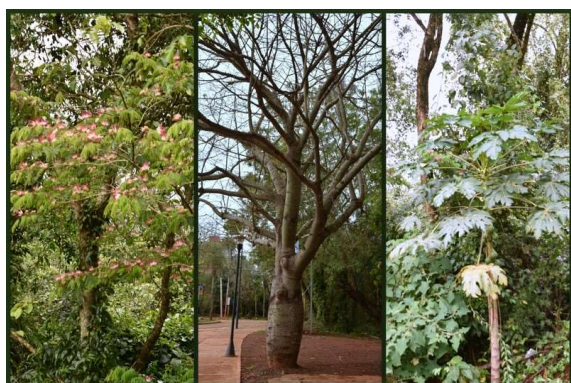
še betonsko obeležje

veliko je prodajalcev razne ročno izdelane bižuterije in npr. indijanke prodajajo še torbe ipd... so pa bile prav hecne: ne vem od kje jim perje na glavi?, kaj takega pa res še nismo videli v južni ameriki

tudi mlade argentinke same izdelujejo nakit; brez mate čaja pa ne gre tudi pri njej :)

papaje ipd drevje spet po parih mesecih ...pa tudi klima je tukaj drugačna

veliko več rož cveti in dreves tukaj ni zime :)

teh ptičev je bilo veliko slišati in videti

odpadli cvetovi na tleh